

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 572

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

*

Έν Αθήναις, 23 Ιουνίου 1891

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Έν Αθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις.	"	8.50
Έν τῷ ἐξωτερικῷ .	φρ. χρ.	15.—
Έν Ρωσσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διμυλίου Ζολᾶ : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ.—*Καρόλου Μερουβέλλ* : ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εικόνων.—*Έδμόνδου δὲ Ἀμίτσις* : ΙΣΠΑΝΙΑ.—*Ανγκε Βένιγκν* : ΣΙΑΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, μετὰ τάφρασις, ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Α. Ζ. (τίλοι).—ΥΓΙΕΙΝΗ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΣΑΙΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

Ἡ φωνὴ αὐτῆς ἐσβέσθη τότε ὁ ἄββᾶς εἶπε βραδέως :
— Ἀγαπάτε, κόρη μου, ἀγαπάτε...

Ἄνεσκίρτησε, μὴ τολμήσασα νὰ διαμαρτυρηθῇ.

Ἡ σιγὴ ἐπανελήφθη. Καὶ εἰς τὸ πέλαγος τοῦ σκότους, τὸ ὅποιον ἐξηπλοῦτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των, σπινθήρ τις εἶχε λάμψει ὑπὸ τοὺς πόδας των, εἰς μέρος τῆς ἀβύσσου, ὅπερ δὲν ἠδύνατό τις εὐκόλως νὰ προσδιορίσῃ. Κατόπιν δὲ αὐτοῦ καὶ ἄλλοι σπινθήρες ἀνεφάνησαν ἀποτόμως καὶ παρέμενον ἀπλανεῖς, σπινθηροβολοῦντες ὡς ἀστέρες. Ἐφαίνετο δὲ ὅτι ἐλάμβανε χώραν νέα ἀστέρων ἀνατολή, ὡς ἐπὶ ἐπιφανείας σκοτεινῆς λίμνης μετ' ὀλίγον τὰ φῶτα αὐτὰ ἐσχημάτισαν διπλῆν γραμμὴν, ἀρχομένην ἐκ τοῦ Τροκαδέρου καὶ προχωροῦσαν μέχρι τῶν Παρισίων δι' ἐλαφρῶν φωτεινῶν ἀναπάσεων, κατόπιν ἄλλαι φωτειναὶ γραμμαὶ ἔταμον τὰς πρώτας, καὶ ἐξ ὅλων τούτων ἐσχηματίζετο ἀστερισμὸς ἐκτεταμένος, παράδοξος, μεγαλοπρεπής.

Ἡ Ἑλένη δὲν ὠμίλει ποσῶς, παρακολουθοῦσα διὰ τοῦ βλέμματος τὰς λαμπηδόνας αὐτάς, τῶν ὁποίων αἱ λάμψεις παρεξέτεινον τὸν οὐρανόν, κάτωθεν τοῦ ὀρίζοντος, ὡς προέκτασιν τοῦ ἀπείρου, ὡς εἰ εἶχε ἐξαφανισθῇ ἡ γῆ, καὶ δὲν διεκρίνετο πανταχόθεν, εἰμὴ τοῦ οὐρανοῦ ἢ στρογγυλότης, καὶ ἐπανεῦρισκε καὶ αὐτὴς τὴν συγκίνησιν, ἥτις ἐπὶ τινα λεπτὰ τὴν εἶχε καταλάβει καὶ πρότερον, ὅταν ἡ μεγάλη ἄρκτος ἤρχισε βραδέως νὰ στρέφεται περὶ τὸν πολικὸν ἀστέρα.

Οἱ Παριῖοι, οἱ ὅποιοι ἤναπτον καὶ ἔσβυνον μελαγχολικῶς καὶ βραδέως, ἐπροξένουν τὰς ὄνειροπολήσεις στερεώματος, ἐνθα ἐπολλαπλασιάζοντο ὡς κόσμοι.

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ ἱερεὺς, διὰ τῆς μονοτονίου καὶ γλυκείας αὐτοῦ φωνῆς, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποκτήσει ἐκ τῆς συνηθείας τοῦ ἐξομολογεῖν, ὠμίλει ἐπὶ πολὺ εἰς τὸ οὖς τῆς.

Ἐσπέραν τινὰ τῇ εἶχε σαφῶς ὑποδειξίει, ὅτι ἡ μοναξία τῆς θὰ ἦτο ἐπιβλαβής, ὅτι δὲν ἤθελε μείνει ἀτιμώρητος ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῆς ζωῆς, ὅτι θὰ ἦτο ἀποκεκλεισμένη ὡς εἰς μοναστήριον, καὶ ὅτι ἤθελε δώσει ἀφορμὴν εἰς τὴν κακολογίαν.

— Εἶμαι ἀρκετὰ γέρον, κόρη μου. ἐψιθύρισε, καὶ εἶδα πολλὰκις γυναίκας, αἱ ὁποῖαι κατέφυγον πρὸς ἡμᾶς με δάκρυα καὶ με δεήσεις, κατέφυγον τέλος με τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ πιστεύσωσι καὶ γονυπετήσωσιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ,

καὶ ὡς πρὸς αὐτὸ δὲν δύναμαι νὰ ἀπατώμαι. Αἱ γυναῖκες αὐταί, αἱ ὁποῖαι ἐφαίνοντο καταφεύγουσαι πρὸς τὸν Θεὸν μετὰ τσοαύτης θερμῆς, δὲν ἦσαν παρὰ ἀτυχεῖς καρδίαι, τεταραγμέναι ἐκ τοῦ πάθους πάντοτε ὑπῆρχεν ἀνὴρ, τὸν ὅποιον ἐλάτρευον καὶ ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ μας.

Δὲν τὸν ἠκροάζετο ἐξ αἰτίας τοῦ μεγάλου ἐρεθισμοῦ καὶ τῆς ταρχῆς τῆς, καὶ τοῦ ἐσχάτου ἀγῶνος, τὸν ὅποιον κατέβαλλεν.

Ἡ ὁμολογία τῇ διέφυγε ταπεινὴ καὶ ἀγωνιδῶσα.

— Καλὰ, μάλιστα, ἀγαπῶ. Ἴδου ἡ ἀλήθεια. Δὲν γνωρίζω, δὲν γνωρίζω τίποτε περισσώτερον.

Ἦδη ἀπέφυγε νὰ τὴν διακόψῃ. Ὡμίλει ὡς προσβληθεῖσα ὑπὸ πυρετοῦ διὰ βραχείων καὶ διακεκομμένων φράσεων, ἐδοκίμαζε δὲ συγχρόνως πικρὰν εὐχαριστήσιν, ἐμπιστευομένη τὸν ἔρωτά τῆς, συμεριζομένη μετὰ τοῦ γέροντος ἐκείνου τὸ μυστικόν τῆς, τὸ ὅποιον τὴν ἐπιγιγε πρὸ τόσου χρόνου.

— Σὰς ὀμνῶ, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ἀναγνώσω εἰς τὴν καρδίαν μου προηλθε χωρὶς νὰ τὸ ζητήσω... ἀποτόμως. Ἐν τοσοῦτῳ ἔχω ἐξ αὐτοῦ αἰσθανθῇ μεγίστην τέρψιν. Ἄλλως τε πρὸς τί νὰ φαίνομαι ἀνωτέρα τῶν δυνάμεων μου; Δὲν ἐζήτησα νὰ ἀποφύγω καὶ ἐξ ὅλων αὐτῶν ἡμῶν εὐτυχεστάτη καὶ τὸ θάρρος αὐτὸ ἀκόμη καὶ σήμερον δὲν με ἔχει ἐγκαταλείψει. Ἴδετε ὅτι ἡ κόρη μου ἦτο ἀσθενῆς καὶ διέτρεξα τὸν κίνδυνον νὰ τὴν χάσω μάθετε λοιπόν, ὅτι καὶ ὁ ἔρωσ μου ὑπῆρξεν ὡσαύτως βαθύς, ὅσον καὶ ἡ θλίψις μου. Ἐπανῆλθεν ὅμως ἀκόμη μετὰ τὰς φρικώδεις ἐκείνας ἡμέρας καὶ σήμερον με κατέχει καὶ με σύρει.

Καὶ ἀνέπνευσε τεταραγμένη ἐκ φρίκης.

— Ἐπὶ τέλους, ἐξηκολούθησεν, αἱ δυνάμεις μου ἔχουσιν ἐξαντληθῇ... Εἶχατε δίκαιον, φίλε μου, μεγάλην ἀνακούφισιν δοκιμάζω, ἐκμυστηρευομένη τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ, σὰς παρακαλῶ, ἐξηγήσατέ μοι τί συνέβη εἰς τὴν καρδίαν μου; Ἦμην τόσον ἡσυχος, τόσον εὐτυχής, καὶ ὡς κεραινοῦς ἐνέσκηψεν εἰς τὴν ζωὴν μου. Διατί νὰ προσβάλλῃ ἐμὲ καὶ ὄχι ἄλλον; ἀφοῦ οὐδὲν μετεχειρίσθη πρὸς ἐπιτευξίν του;... καὶ ἀφοῦ ἐφανταζόμην, ὅτι εἶμαι ἀρκετὰ προφυλαγμένη... Ἄ! ἐὰν ἐγνωρίζετε... Δὲν ἀναγνωρίζω πλέον τὸν ἑαυτὸν μου... Ἄ! βοηθήσατέ με, σώσατέ με!

Βλέπων αὐτὴν σιγῶσαν, ὁ ἱερεὺς, μηχανικῶς καὶ μετὰ

της εἰθισμένης αὐτῆς ἐλευθερίας ὡς ἐξομολογητοῦ, τῆ ὑπέβαλε τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν :

— Καὶ τὸ ὄνομα ; εἰπέτε μοι τὸ ὄνομα.

Ἐδίσταζεν ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν σημαντικὸς θόρυβος τὴν ἔκαμε νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν ἢ το ἢ πλαγγῶν, ἥτις μεταξύ τῶν δακτύλων τοῦ κυρίου Ραμβῶδου ἤρχισε νὰ ἀναλαμβάνῃ τὴν μηχανικὴν ζῶν της. Εἶχε ποιήσει τρία βήματα ἐπὶ τοῦ λιχνοστάτου, μὲ τὸ τρίξιμον τῶν τροχῶν της, ἀσθενῶς εἰσέτι λειτουργοῦσα, καὶ εὐθὺς κατέπεσε ὑπτία, πλὴν ἀμέσως ἀνηγέρθη, χωρὶς τὴν βοήθειαν τοῦ ἐμπειροτέχνου κυρίου. Καὶ αὐτὸς τὴν παρηκολούθει μὲ τὰς χεῖρας ἐτοιμούς νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ, πλήρης πατρικῆς μερίμνης, ὁπόταν δὲ παρετήρησε τὴν Ἑλένην, ἐστράφη καὶ τῆ ἀπηύθυνε διαβεβαιωτικὸν μειδιάμα, ὡς εἰ ἤθελε νὰ τὴν πληροφορήσῃ, ὅτι ἡ πλαγγῶν ἐγγύς ἦτο νὰ ἐπιδιορθωθῇ καὶ νὰ καθίσῃ κανονικῶς, καὶ ἀμέσως ἤρξατο νὰ διερευνᾷ τὸ παιγνίδιον, ἐνῶ ἡ Ἰωάννα ἐκοιμάτο.

Τότε ἡ Ἑλένη ἐκνευρισμένη ἐν τῷ μέσῳ τοιαύτης ἡρεμίας, ἐψιθύρισε ἐν ὄνομα εἰς τὸ οὐς τοῦ ἱερέως. Ἐκεῖνος δὲν ἐκινήθη, εἰς τὴν σκιάν ἦτο δύσκολον νὰ παρατηρήσῃ τις τὴν μορφήν του, μετὰ τὸ πέρας ὄμως βραδείας σιωπῆς εἶπε :

— Μάλιστα, τὸ ἐγνώριζα, ἀλλ' ἤθελα ἀπλῶς νὰ ἀκούσω τὴν ὁμολογίαν σου, πρέπει νὰ ὑπέφερες πολὺ, κόρη μου.

Καὶ ἀπέφυγε νὰ κάμῃ τὸν παραμικρὸν λόγον περὶ τῶν καθηκόντων της.

Ἡ Ἑλένη τεταπεινωμένη, περίλυπος ἕως θανάτου ἐκ τῆς ἀθώας συμπαθείας, ἣν ἐπεδαψίλευεν αὐτῇ ὁ ἄββας, παρηκολούθει ἐκ νέου τὰ φῶτα, τὰ ὅποια ὡς χρυσὸς ἔστιλβον ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ μανδύου τῶν Παρισίων, καὶ ἐπολλαπλασιάζοντο ἀπείρως· τοῦτο δὲ ὠμοιάζε πρὸς πυρὰ διατρέχοντα πρὸς τὸ σκοτεινὸν κέντρον ἀναφλεγόμενου χάρτου.

— Ἐνθυμεῖσαι τὴν συνομιλίαν μας, ἐπανάλαβεν ὁ ἄββας, δὲν ἔχω μεταβάλλει ποσῶς γνώμην, πρέπει νὰ νυμφευθῆς, κόρη μου.

— Ἐγὼ ; προσέθεσε συντετριμμένη, ἀλλὰ δὲν σὰς ὀμιλῶ περὶ αὐτοῦ, σὰς εἶνε γνωστὸν, ὅτι δὲν δύναμαι.

— Πρέπει νὰ νυμφευθῆς, ἐπανάλαβε μετὰ περισσοτέρας ἐντάσεως· θὰ ὑπανδρευθῆς τίμιον ἄνθρωπον.

Ἐφαίνετο κατὰ πολὺ μεγαλείτερος ἑαυτοῦ, ἐντὸς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ αὐτοῦ ἀμφίου, ἡ ὀγκώδης καὶ γελοία κεφαλὴ του, ὑπέκρουσε εἰς τὴν συνήθειάν της, ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ὠμου του, οἱ ἡμίκλειστοι ὀφθαλμοὶ του ἠνεώχθησαν εὐρέως, τὰ δὲ βλέμματά του ἦσαν τοσοῦτον προσηλωμένα καὶ φωτεινά, ὥστε ἐξήστραπτον εἰς τὸ σκότος.

— Ὅθ ὑπανδρευθῆς τίμιον ἄνθρωπον, ὁ ὅποτος θὰ γίνῃ πατὴρ τῆς θυγατρὸς σου, καὶ θὰ σοὶ ἀποδώσῃ τὴν ἀπωλεσθεῖσάν σου χρησιμότητα.

— Ἀλλὰ δὲν τὸν ἀγαπῶ, θεέ μου ! δὲν τὸν ἀγαπῶ . .

— Ὅθ τὸν ἀγαπήθῃς ἀργότερα, κόρη μου, αὐτὸς σὰς ἀγαπᾷ, θὰ ἦνε ἐξαίρετος σύζυγος.

Ἡ Ἑλένη ἐταπεινώσε τὴν φωνήν, ἀκροαζομένη τοῦ μικροῦ θορύβου, τὸν ὅποτον ὁ κύριος Ραμβῶδος ὀπισθὲν των ἐπροξένοι, ἦτο δὲ τὸσον καρτερικὸς εἰς τὰς ἐλπίδας του, ὥστε ἀπὸ ἐξ μηνῶν οὐτε ἐφ' ἀπαξ δὲν εἶχε τολμήσει νὰ ἐνοχλήσῃ αὐτὴν διὰ τοῦ ἔρωτός του. Περιέμενε δὲ μετ' ἐμπιστοσύνης, ἐτοιμὸς νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὰς ἡρωικώτερας θυσίας. Ὁ ἄββας μετεκινήθη ἐκ τῆς θέσεώς του.

— Θέλεις νὰ τοῦ εἶπω τὰ πάντα ; θὰ σοὺ δώσῃ τὴν χεῖρα καὶ θὰ σὲ σώσῃ· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος θὰ αἰσθανθῇ χαρὰν ἀνέκφραστον.

Τὸν ἠμπόδιε ἐκπεπληγμένη καὶ ἡγανάκτει ἀμφότεροι τῆς ἐφαίνοντο ἐνοχλητικοί, αὐτοὶ οἱ τὸσον εἰρηνικοὶ καὶ ἀδρόφρονες, τῶν ὁποίων οἱ λόγοι ἦσαν ψυχροὶ μῶλον τὸν πυρετὸν τοῦ πάθους των.

Ἁ ἱερεὺς ἤγειρε τὴν χεῖρα καὶ ἔδειξε τὸ ἀπειρον.

— Παρατήρησον, κόρη μου, τὴν ὠραίαν αὐτὴν νύκτα καὶ τὴν ὑπεράτην αὐτὴν γαλήνην, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ταραχὴν τῆς καρδίας σου. Διατί ἀποποιεῖσαι τὴν εὐδαιμονίαν ;

Οἱ Παριεῖοι εἶχον φωτισθῆ καθ' ὀλοκληρίαν, μικραὶ πάλλουσαι φλόγες εἶχον κοσκινήσει τὴν ἔκτασιν τοῦ σκότους ἐκ τοῦ ἐνὸς πέρατος τοῦ ὀρίζοντος μέχρι τοῦ ἑτέρου, καὶ ἤδη ἀπειροὶ μυριάδες ἀστέρων ἐφώτιζον τὴν γαληνιαίαν φθινοπωρινὴν νύκτα. Οὐδεμία πνοὴ ἀνέμου· οὐδε φρικίαις ἐτάραττε τὰ φῶτα, τὰ ὅποια ἐφαίνοντο ὡς κρεμάμενα.

Οἱ Παριεῖοι εἶχον ἀνακύψει ἐκ τοῦ βάθους τοῦ σκότους.

Ἡ Ἑλένη, ἀκολουθοῦσα τὴν χειρονομίαν τοῦ ἱερέως, εἶχε περιάγει ἐπὶ τῶν Παρισίων παρατεταμένον βλέμμα· ἠγνόει τὸ ὄνομα τῶν ἀστέρων καὶ προθύμως ἤθελεν ἐρωτήσῃ ὅποια τις ἦτο ἡ ζωηρὰ ἐκείνη λάμψις ἐκεῖ κάτω ἀριστερα, τὴν ὁποίαν παρετήρει ἐκάστην ἐσπέραν.

— Πάτερ μου, εἶπε, διὰ πρῶτην φοράν προσαγορεύουσα αὐτὸν μὲ τοιοῦτον ὄνομα τρυφερότητος καὶ σεβασμοῦ, ἀφήσατέ με νὰ ζήσω ἐν τῇ μονῶσει μου· ἡ ὠραιότης τῆς νυκτὸς μόνον μὲ εἶχε ἐνοχλήσει, ἀπατάσθε, δὲν γνωρίζετε τὴν ὠραν αὐτὴν νὰ μὲ παρηγορήσητε, διότι δὲν δύνασθε νὰ μὲ ἐννοήσητε . .

Ὁ ἱερεὺς ἠνέφξε τοὺς βραχίονας, τοὺς ὁποίους ἀφήκε νὰ καταπέσωσι μεθ' ἡσύχου βραδύτητος καὶ μετ' ὀλίγας στιγμᾶς εἶπε χαμηλοφώνως :

— Ἀναμφιβόλως σκέπτεσθε ἀξιόλογα . . Ἀφ' ἐνὸς μὲ καλεῖτε εἰς βοήθειαν, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ἀρνεῖσθε τὴν σωτηρίαν· πόσας ὁμολογίας ἀπελπιστικὰς δὲν ἔχω ἐμποδίσει ; ἀκουσον, κόρη μου, ἐπίτρεψόν μοι μόνον νὰ σὰς εἶπω ἐν πρᾶγμα : Ἐὰν ποτὲ ἡ ζωὴ ἤθελε σὰς φανῆ βάρος, σκεφθῆτε, ὅτι εἰς τίμιος ἀνὴρ σὰς ἀγαπᾷ καὶ σὰς περιμένει. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ θέσης τὴν χεῖρά σου εἰς τὴν ἰδικὴν του, διὰ νὰ ἀνεύρῃς τὴν προτέραν σου γαλήνην.

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη μετὰ σοβαρότητος.

Καὶ καθ' ἣν στιγμήν ἔκαμε τὸν ὄρκον αὐτόν, γέλως ἠκούσθη ἐκ τοῦ παρακειμένου θαλάμου. Ἦτο τῆς Ἰωάννας, ἥτις εἶχεν ἐξυπνήσει καὶ ἐθεᾶτο τὴν πλαγγῶνα αὐτῆς νὰ βαδίζῃ ἐπὶ τοῦ λιχνοστάτου.

Ὁ κύριος Ραμβῶδος, καταγοητευμένος ἐκ τῆς τελείας ἐπιδιορθώσεως, παρηκολούθει πάντοτε διὰ τῶν χειρῶν αὐτὴν ἐκ φόβου ἀπροόπτου· πλὴν ἦτο στερεὰ καὶ ἐκτύπα τὰς μικρὰς αὐτῆς πτέρνας, περιέστρεψε δὲ τὴν κεφαλὴν ἐκπέμπουσα εἰς ἕκαστον αὐτῆς βῆμα τὰς αὐτὰς λέξεις διὰ φωνῆς ψιττακοῦ.

— Μὰς περιπαίξει, ἐψιθύρισε ἡ Ἰωάννα σχεδὸν κοιμωμένη, καλὲ σὺ τὴν ἐδιώρθωσες ; αὐτὴ ἦτο σπασμένη καὶ τώρα κινεῖται . . δός μου νὰ τὴν ἰδῶ . . Ἄ ! εἶσαι σπουδαῖος τεχνίτης.

Ἐντοσοῦτω, ἐπὶ τῶν ἀναφλεγόμενων Παρισίων, νέφος φωτεινὸν ἐπεκάθητο καὶ ἐφαίνετο ὁμοιάζον πρὸς τὴν ἐκ τῆς πυρᾶς ἀντανάκλασιν πυραύνου. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐσχημάτιζεν ὠχρὰν ἀντανάκλασιν, μόλις αἰσθητὴν, εἶτα δὲ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, καθ' ὅσον ἡ νύξ ἐπροχώρει, καθίστατο αἰματηρὰ καὶ ἐφαίνετο ἀπληρομένη εἰς τὸν ἀέρα, ἀκίνητος, ὑπεράνω τῆς πόλεως, ὡς εἰ ἦτο τὸ σύνολον ὄλων τῶν πυρῶν καὶ ὄλης τῆς κάτωθεν γογγυζούσης ζωῆς, ἥτις ἐξήρχετο ἐκ τῆς πόλεως. Ὁμοιάζε πρὸς νέφος ἐνέχον τὸν κεραυνὸν καὶ τὴν καταστροφὴν, ὁμοία ἐκείνων, ἅτινα ἐπικάθηται ἐπὶ τοῦ στομίου τῶν ἡφαιστίων.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Α

Μόλις είχαν ἀποκαθαρίσει τοὺς ὀδόντας αὐτῶν οἱ κύριοι, ἐνῶ αἱ κυρίαὶ χαριέντως ἐσπόγγιζον τοὺς δακτύλους διὰ τῶν χειρομάκτρων, ὁπότεν ἐπεκράτησε βραχεῖα σιωπὴ περὶ τὴν τράπεζαν. Ἡ κυρία Δεβέρλου ἔρριψε ταχὺ βλέμμα, ὅπως ἐξετάσῃ ἐὰν πάντες εἶχον τελειώσει. Ἐπειτα ἀνηγέρθη, χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' οἱ προσκεκλημένοι τὴν ἐμμήθησαν προκαλέσαντες μέγαν θόρυβον τῶν καθισμάτων. Γηραιὸς κύριος, εὐρισκόμενος δεξιᾷ αὐτῆς, ἠθέλησε νὰ τῆ προσφέρῃ τὸν βραχίονά του.

— Ὅχι, ὄχι, ἐψιθύρισε, ὀδηγήσασα αὐτὸν πρὸ μιᾶς θύρας, ὁρίσατε νὰ λάβετε τὸν καφέ εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.

Κατὰ ζεύγη τὴν ἠκολούθησαν. Τελευταῖοι ἤρχοντο δύο κύριοι καὶ δύο κυρίαὶ ἐξακολουθοῦντες τὴν συνομιλίαν των, χωρὶς νὰ σκεφθῶσι νὰ ἀποτελέσωσι ζεύγη, καὶ νὰ βαδίσωσιν ἐστενοχωρημένοι ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ ὁ συνωστισμὸς ἔπαυσε. Τὸ ἐπίδειπνον εἶχε διεγείρει τὴν φαιδρότητα πάντων, ὁ καφὸς εἶχεν ἤδη παρασκευασθῆ καὶ ἦν ἔτοιμος ἐπὶ τοῦ λυχνοστάτου ἐντὸς μεγίστου δίσκου ἐκ λάκῃς.

Ἡ κυρία Δεβέρλου διηρεῖνα πανταχόθεν μετὰ χαριστάτης ἀγαθότητος οἰκοδεσποίνης, ἀνησυχούσης περὶ τῆς διαφόρου ὀρέξεως ἐνὸς ἐκάστου τῶν προσκεκλημένων.

Ἡ δὲ Παυλίνα, τῇ ἀληθείᾳ ἐκίνει πάντα λίθον, ὅπως φαίνεται περιποιητικὴ πρὸς τοὺς κυρίους. Εὐρίσκοντο ἐκεῖ περὶ τὰ δώδεκα ἄτομα, ἀριθμὸς σχεδὸν τακτικὸς, τὸν ὁποῖον οἱ Δεβέρλου ἐσυνείθιζον νὰ προκαλῶσιν ἐκάστην Τετάρτην περὶ τὰ τέλη Δεκεμβρίου, τὴν δ' ἐσπέραν περὶ τὴν δεκάτην συνέρρει πολὺς κόσμος.

— Κύριε Γουτρῶνδε, πέρνετε καφέ; ἠρώτησεν ἡ Παυλίνα, ἰσταμένη ἀπέναντι μικροσώμου καὶ φαλακροῦ κυρίου. Ἄ! συγγνώμην, ἐλησμόνησα ὅτι δὲν τὸν πίνετε ποτέ νὰ σὰς προσφέρω ἐν ποτήριον σαοτρῆς;

Ἐσυγχίζετο ὅμως ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ οὕτως, ἀντὶ σαρτρῆς, ἔφερε κονιάκ καὶ γελῶσα διήρχετο ἔμπροσθεν τῶν προσκεκλημένων λαμβάνουσα ἀγέρωχον ἦθος καὶ προσατενίζουσα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀνδρός. Εὐρίσκετο δὲ πανταχοῦ εὐχερῶς διὰ τῶν ὑπερηφάνων βηματισμῶν τῆς, φέρουσα λευκὴν ἐσθῆτα ἐξ ἰνδικοῦ ὀλοσηρικοῦ ὅταν δὲ βραδύτερον σχεδὸν πάντες ἠτοιμαζόντο νὰ ἐγερωθῶσιν, ἔχοντες εἰσέτι τὸ φαλίδιον ἀνὰ χεῖρας καὶ πίνοντες κατ' ὀλίγον, ὅλη τῆς ἡ προσοχὴ ἐδόθη ἐπὶ τινος νεανίου τοῦ υἱοῦ τῆς κυρίας Τιῶ, εἰς τὸν ὁποῖον, ὡς ἔλεγεν, εὐρίσκε λίαν συμπαθητικὴν φυσιογνωμίαν.

Ἡ Ἑλένη ἀπεποιήθη νὰ λάβῃ καφέ, καὶ ἐκάθησε κεκμηκυῖα. Ἐφερον ἀπλὴν ἐσθῆτα ἐκ μαύρου βελούδου, ἥτις προσηρμόζετο αὐτῇ ἐξαίρετα.

Ἐπετρέπετο τὸ καπνίζειν ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ καὶ αἱ σιγαροθήκαι εὐρίσκοντο πλησίον τῆς ἐπὶ τραπεζίου τινός· ὁ ἰατρὸς πλησιάζας ἔλαβε σιγάρον καὶ τὴν ἠρώτησεν:

— Ἡ Ἰωάννα τί κάμνει;

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη, ὑπήγαμεν εἰς τὸ δάσος τήμερον, ἔπαιξε σὰν τρελλοκοριτσο, ἐκουράσθη πολὺ καὶ τώρα πρέπει νὰ κοιμηθῆται.

Ἀμφότεροι συνδιελέχθησαν φιλικῶς, καὶ μετ' οἰκειότητος ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι βλέπονται καθ' ἐκάστην, ἀλλὰ πάραυτα ἠκούσθη καὶ ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Δεβέρλου.

— Ἦδη, κυρία Κρεντιάνη, ἠμπορῶ νὰ σὰς διηγηθῶ τὰ τοῦ ταξειδίου μου κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν μου. Δὲν ἦτο, νομίζω, δέκα Σεπτεμβρίου, ὅταν ἐπανῆλθον ἐκ τῆς Τρανβίλλης; Ὡς ἐνθυμοῦμαι, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔβρεχε φοβερά, καὶ ἡ διαμονὴ ἐκεῖ εἶχε καταντήσει ἀνυπόφορος.

Τρεῖς ἢ τέσσαρες κυρίαὶ τὴν περιεκύκλωσαν, ἐνῶ ὠμίλει περὶ τῆς παραθαλασσίου διαμονῆς τῆς.

Ἡ Ἑλένη, ὑποκύπτουσα εἰς τὴν ἀνάγκην, ἠγέρθη καὶ ἀνεμίχθη μετὰ τοῦ ὁμίλου τῶν λοιπῶν κυριῶν.

— Ἡμεῖς ἐμείναμεν ἕνα μῆνα εἰς Δινάρδην, εἶπεν ἡ κυρία Χερμέτη. Ὡ! εἶνε τόπος ἐξαίρετος. ἔχει κοινωνίαν λαμπράν.

— Ὑπῆρχε λοιπὸν ὀπισθεν τῆς ἐξοχικῆς οἰκίας κήπος, καὶ μετ' αὐτὸν μία ταράτσα ἀνω τῆς θαλάσσης, ἐξηκολούθησε νὰ διηγηταὶ ἡ κυρία Δεβέρλου· ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἤμην τόσον ἀνόητος, νὰ μὴ πάρω μαζῆ μου καὶ μίαν ἄμαξαν καὶ γνωρίζετε πόσον εὐκολον τότε εἶναι, ἀρκεῖ νὰ ἔχη κανεὶς διαθέσιν διὰ περιπάτου... Ἄ! ἡ κυρία Λαβασέρ ἦλθε καὶ μὰς ἐπεσκέφθη.

— Μάλιστα, μίαν Κυριακὴν, ἀπεκρίθη ἐκείνη, εὐρισκόμεθα εἰς Καμβούργην. Ὡ! εἶχετε ἐκεῖ ὄλα τὰ ἀναγκαῖα· τὰ τρῶφιμα ὅμως, πιστεύω, νὰ ἦσαν ὀλίγα.

— Ἀλήθεια, διέκοψεν ἡ κυρία Βερτιέρου, ἀποταθεῖσα πρὸς τὴν Ἰουλίαν, ὁ κύριος Μαλινιὸς δὲν σὰς ἐδίδαξε νομίζω, νὰ κολυμβᾶτε;

Ἡ Ἑλένη παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς κυρίας Δεβέρλου ἔκφρασιν στενοχωρίας καὶ αἰφνιδίας θλίψεως, πολλάκις ἐνόμιζεν ὅτι ἀπεκάλυπτε τὸ ὄνομα τοῦ Μαλινιὸς προφερόμενον ἐξ ἀποούπτου· τὴν δυσηρέσκει, ἀλλ' ἡ νεαρὰ κυρία ἐφάνη ὅτι ἀνέβαλε τὴν ἐκδίκησιν.

— Καλὸς κολυμβητῆς, ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλία, δι' ὅσους εἶχον ἐπιθυμίαν νὰ μάθωσι νὰ κολυμβῶσι· ἀλλὰ ἐγὼ καταλαμβάνομαι ὑπὸ φρίκης νὰ βλέπω τὸ ψυχρὸν ὕδωρ, μὲ καταλαμβάνει δὲ πραγματικὸν ρίγος, ἐὰν ἤθελα ἰδεῖ ἀνδρας κολυμβῶντας.

Καὶ ἐφάνη ὅτι κατελήφθη ὑπὸ φρικιάσεως, ἀνυψῶσα τοὺς εὐτραφεῖς τῆς ὤμους ὡς πτηνὸν βεβρεγμένον, τὸ ὁποῖον τινάσσει τὰ πτερά του ἵνα στεγνώσῃ.

— Καὶ εἶνε λοιπὸν αὐτὸ μῦθος; ἠρώτησεν ἡ κυρία Γουτράνδου.

— Καὶ ἀμφιβάλλεις; στοιχηματίζω ὅτι ἡ γόνιμος κεφαλὴ του τὸν ἐπενόησε· φαίνεται δὲ νὰ μὲ ἐγύμνασε, καθ' ἣν ἐποχὴν διήλθε μαζῆ μας ἕνα μῆνα ἐκεῖ κάτω.

Κόσμος πολὺς ἤρχισε νὰ συρρέῃ, αἱ κυρίαὶ μὲ ἀνθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τοὺς βραχίονας γυμνοὺς ἐμειδίωσαν ὑποκλίνουσαι, ἐνῶ οἱ ἄνδρες κομψότατα ἐνδεδυμένοι καὶ τὸν πῖλον ἐν τῇ χειρὶ κρατοῦντες, προσέκλινον προσπαθοῦντες ἵνα φανῶσι πολὺ κολακευτικοὶ πρὸς τὴν κυρίαν. Ἡ κυρία Δεβέρλου πάντοτε ὁμιλητικὴ, ἔτεινε τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων εἰς τοὺς μάλλον οἰκειούς, πολλοὶ δὲν ὠμίλου, ἀπλῶς μόνον ἐχαίρετῶν καὶ εἰσῆρχοντο Ἐν τοσοῦτῃ ἡ δεσποσύνη Αὐρηλία ἀφίχθη, καὶ ὡς εἰσῆλθεν, ἔμεινεν ἔκθαμβος παρατηρήσασα τὴν ἐσθῆτα τῆς Ἰουλίας, ἐσθῆτα ραβδωτὴν ἐκ βελούδου χρώματος βαθέος κυανοῦ. Αἱ παριστάμεναι τότε κυρίαὶ ἔστρεψαν ἐπ' αὐτῆς τὴν προσοχὴν των, καὶ ἔλεγον, ὅτι ἦτο ἀληθῶς ἐξαίρετος. Ἐπὶ τινὰ λεπτὰ εἰσέτι διελέχθησαν περὶ τῆς ἐσθῆτος.

Οἱ προσκεκλημένοι εἶχον ἤδη ἀποτελειώσει τὸν καφὸν, καὶ ἀπέθεσαν τὰ κύπελλα κενὰ πανταχοῦ ἐπὶ τοῦ δίσκου, ἐπὶ τῶν τραπεζίων· μόνον ὁ γηραιὸς κύριος δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀποτελειώσει αὐτόν, σταματῶν εἰς ἐκάστην ρόφησιν ὅπως συνδιαλεχθῆ μετὰ μιᾶς κυρίας. Ἡ θερμὴ εὐωδία τοῦ ἀρώματος τοῦ καφέ ἐμιγνύετο μετὰ τῶν λεπτῶν εὐωδιῶν τῆς πολυτελείας.

— Εἰξέυρεις, ὅτι μὲ τὰ λόγια δὲν ἐπῆρα τίποτε, ἀπαφάσιεν ἐπὶ τέλους νὰ εἴπῃ ὁ υἱὸς τῆς κυρίας Τιῶ, πρὸς τὴν δεσποσύνην Παυλίαν, ἥτις τῷ ὠμίλει περὶ τινος ζωγράφου, παρὰ τῷ ὁποίῳ ὁ πατὴρ τῆς τὴν εἶχεν ὀδηγήσει, ὅπως θαυμάσῃ τὰς ὠραίας εἰκόνας του.

— Πῶς! δὲν ἐπῆρατε τίποτε; καλὲ δὲν σὰς ἔφεραν καφέ;

— Ἀπατάσαι, δεσποσύνη, σὲ διαβεβαιῶ, ἀπατάσαι.

— Τότε εἶναι δίκαιον καὶ νὰ πάρετε, περιμείνατε νὰ σὰς φέρω ὀλίγον σαρτρέζ.

Ἡ κυρία Δεβέρλου προσεκάλεσεν ἐπιτηδεῖως τὸν σύζυγόν της διὰ νεύματος· ὁ ἰατρός εὐθὺς ἠννόησε καὶ ἔσπευσε νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν τῆς μεγάλης αἰθούσης, ἔνθα πάντες διηυθύνθησαν, καθ' ἣν στιγμήν ὁ ὑπρέτης ἀπεκόμισε τὸν δίσκον.

Ἡ εὐρεῖα αἰθουσα ἦν εἰσέτι ψυχρά, ἀν καὶ ἔξ λυχνίαι καὶ εἰς πολυέλαιος μετὰ δέκα κηρίων τὴν ἐφώτιζον διὰ ζωηροῦ λευκοτάτου πυρός. Αἱ κυρίαὶ ἐκάθηντο κυκλικῶς πρὸ τῆς ἐστίας, δὲν ὑπῆρχον δὲ ἐκεῖ, εἰμὴ δύο ἢ τρεῖς κύριοι ὄρθιοι, ἐν τῷ μέσῳ τοσοῦτων γυναικείων φορεμάτων, καὶ διὰ τῆς ἐξ οἰκίας θύρας τῆς αἰθούσης ἤνευγμένης, ἤκούετο ἡ ὄξετα φωνὴ τῆς Παυλίνας, ἥτις εἶχε μείνει μόνη μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς κυρίας Τισῶ.

— Ἄφου σὰς τὸ ἔφερα, ἐξάπαντος πρέπει νὰ τὸ πάρετε· τί νὰ σὰς κάμω; δὲν εἶδατε ὅπου ὁ Πέτρος ἐπῆρε τὸν δίσκον;

Κατόπιν ἐπαρουσιάσθη λευχειμονοῦσα καὶ ἀνήγγειλε γελῶσα:

— Ἴδου καὶ ὁ ὠραῖος Μαλινιώ.

Αἱ δεξιῶσαι καὶ ἡ ὑποδοχὴ ἐξηκολούθουν εἰσέτι· ὁ κύριος Δεβέρλος ἴστατο ὄρθιος πλησίον τῆς θύρας, ἐνῶ ἡ σύζυγός του, καθημένη ἐπὶ σκίμποδος χθαμαλοῦ, ἀνηγειρετο συχνάκις. Ὅταν ἐνεφανίσθη ὁ κύριος Μαλινιώ, ἀπέφυγε νὰ προσβλέψῃ αὐτὸν κατὰ πρόσωπον. Οὗτος ἦτο λίαν κομψῶς ἐνδεδυμένος. Ἐπὶ τῆς φλιας τῆς θύρας, προσήρμωσεν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ αὐτοῦ ὀφθαλμοῦ μονύελον, ποιήσας ἐλαφρόν τινα μορφασμόν — ἐπιτυχέστατον κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς Παυλίνας — καὶ περιέφερε τὸ βλέμμα ἀνὰ τὴν αἰθουσαν. Νωχελῶς ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἰατρόν, χωρὶς νὰ ὀμιλήσῃ, καὶ κατόπιν ἐπροχώρησε μέχρι τῆς κυρίας Δεβέρλου, πρὸ τῆς ὁποίας ὑπεκλίθη.

— Ἄ! σεῖς εἴσθε; τὸν ἠρώτησε, ὥστε νὰ ἀκουσθῇ παρὰ πολλῶν, νομίζει τις ὅτι κολυμβάτε.

Δὲν ἠννόησεν ἔσπευσε ὁμως νὰ ἀποκριθῇ πάραυτα, θέλων νὰ φανῇ πνευματώδης:

— Ἄναμφιβόλως, διότι μίαν φορὰν ἔσωσα κάποιον λεμβοῦχον, ὅστις ἐκινδύνευσε.

Αἱ κυρίαὶ εὐρον τὴν ἀπάντησιν εὐφροσύνῃ, καὶ ἡ κυρία Δεβέρλου ἐφάνη ἀφοπλισθεῖσα.

— Σοῦ ἐπιτρέπω, ἀπεκρίθη, νὰ σώζης λεμβούχους· ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ ἀποκριθῇς ἐάν ποτε μὲ εἶδες νὰ κολυμβῶ κατὰ τὴν διαμονὴν σου εἰς Τουρβίλλην.

— Ἄ! ἠννόησα, ἠννόησα, πρόκειται διὰ τὸ μάθημα, τὸ ὅποτον σὰς ἔδωκα, ἀνέκραξεν οὗτος. Λοιπὸν σὰς πληροφορῶ, ὅτι αὐτὸ συνέβη μίαν ἐσπέραν εἰς τὸ ἐστιατόριόν σας· δὲν σὰς εἶπον, ὅτι διὰ νὰ κολυμβάτε καλῶς πρέπει νὰ ἀπλώσετε τὰς χεῖρας καὶ νὰ κινήτε τοὺς πόδας;

Αἱ κυρίαὶ ὄλαι ἤρχισαν νὰ γελῶσι· ταῖς ἐφάνη παραδοξόν· ἡ Ἰουλία ἀνύψου τοὺς ὤμους· δὲν ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ συζητήσῃ μετ' αὐτοῦ σπουδαίως· καὶ ἠγέρθη ὅπως προῦπαντήσῃ κυρίαν ὑψηλὴν, παίζουσαν κλειδοκύμβαλον, ἥτις διὰ πρώτην φορὰν ἐνεφανίζετο εἰς τὴν οἰκίαν της.

Ἡ Ἑλένη, καθημένη πλησίον τῆς πυρᾶς, ἔβλεπε καὶ ἤκουεν ἐν ἡσυχίᾳ, πρὸ πάντων ὁμως ὁ Μαλινιώ ἐφαίνετο ἐπισπῶν τὴν προσοχὴν της· τὸν εἶδε λοιπὸν ὅτι ἐπέτυχε δι' ἐπιδείξιον ἐλιγμοῦ νὰ πλησιάσῃ τὴν κυρίαν Δεβέρλου, τὴν ὁποίαν ἤκουε νὰ συνδιαλέγεται ὀπισθεν τῆς ἔδρας της. Ἐκκλινεν ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅπως ἀντιλαμβάνεται εὐκολώτερον· ἤκουσε δὲ τὸν Μαλινιώ νὰ λέγῃ:

— Διατί δὲν ἤλθες χθές; σὲ ἐπερίμενα μέχρι τῆς ἑκτης.

— Ἄφες με, καθὼς βλέπω εἶσαι τρελλός, ἐπιθύριση ἡ Ἰουλία.

Ὁ Μαλινιώ ἤδη ἀνέκραξε δυνατώτερον:

— Λοιπὸν, δὲν πιστεύεις τὴν ἱστορίαν τοῦ λεμβούχου;

καὶ ἐν τούτοις δι' αὐτὸ μοὶ ἐδόθη παράσημον, τὸ ὅποτον ἐπιφυλάσσομαι νὰ σὰς δεῖξω.

Πολὺ δὲ χαμηλοφώνως προσέθηκεν:

— Ἐνθυμεῖσαι τί μοῦ ἔχεις ὑποσχεθῆ; ἐνθυμεῖσαι; Οἰκογένεια ὀλοκλήρος ἐνεφανίσθη.

Ἡ κυρία Δεβέρλου ἔκαμεν αὐτοῖς πολλὰς φιλοφρονήσεις, ἐνῶ ὁ Μαλινιώ ἐνεφανίζετο ἐν τῷ μέσῳ τῶν κυριῶν, μὲ τὸν μονύελον εἰς τὸν ὀφθαλμόν.

Ἡ Ἑλένη κατέστη ὠχροτάτη, ἐκ τῶν κατεσπευσμένων φράσεων, εἰς τῶν ὁποίων τὴν ἔννοιαν εἶχεν ἐμβαθύνει· τὸ τοιοῦτον ἐπληξεν αὐτὴν ὡς κεραυνός, ὡς εἰδησις ἀποτρόπαιος καὶ τερατώδης. Πῶς ἡ γυνὴ αὐτῆ, ἡ τόσο ἐυτυχῆς, μὲ τόσον ἤρεμον φυσιογνωμίαν, πῶς ἀποφασίζει καὶ προδίδει τὸν σύζυγόν της; Καὶ εἶχε μὲν πάντοτε ἐπιδειξίει πνεῦμα ἀστατον ὡς πτηνοῦ, ἀλλὰ πάντοτε ἐπίστευεν, ὅτι ἔχνος ἐγώτισμοῦ τὴν προεφύλαττε τῶν συνεπειῶν μωρίας τινός. Καὶ σήμερον μὲ ἕνα Μαλινιώ...

Αἰφνης ἀνεμνήσθη τὰ ἀπογεύματα ἐν τῷ κήπῳ, καθ' ἃ ἡ Ἰουλία μειδιῶσα καὶ εὐμενὴς ἔκυπτεν ὑπὸ τὸ φίλημα, τὸ ὅποτον ὁ ἰατρός ἀπέθετεν ἐπὶ τῶν βοστρύχων της. Καὶ ἐν τούτοις ἠγαπῶντο. Τότε, ὡς ἐξ αἰσθήματος, τὸ ὅποτον δὲν ἠδύνατο καὶ αὐτὴ νὰ ἐξηγήσῃ, κατελήφθη ἐξ ὀργῆς, ἐναντίον τῆς Ἰουλίας, ὡς εἰ προσωπικῶς ἠτιμάσθη αὐτὴ ἢ ἰδίᾳ. Καὶ ἠσθάνετο ταπεινώσιν χάριν τοῦ Ἑρρίκου, ἐνῶ φοβερὰ ζηλοτυπία τὴν κατέλαβεν, ἡ δὲ κακοδιαθεσία της εὐκόλως ἠδύνατο νὰ παρατηρηθῇ ἐπὶ τοῦ προσώπου της, ἀφου καὶ ἡ δεσποσύνη Αὐρηλία τὴν ἠρώτησεν:

— Καλὲ τί ἔχετε; δὲν φαίνεσθε διόλου καλὰ.

Ἡ γηραιὰ δεσποσύνη, ἐκάθητο πλησίον της, δι' ὃ καὶ μόνη αὐτὴ τὴν εἶχε παρατηρήσει. Τῇ ἐπέδεικνε μεγάλην φιλίαν καταγοητευομένη ἐκ τοῦ εὐαρέστου ὕφους, μεθ' οὗ ἡ κυρία αὐτῆ ἡ τόσο σοβαρὰ καὶ ὠραία, ἐπὶ ὄρας τὴν ἠκροάζετο φλυαροῦσαν.

Ἄλλ' ἡ Ἑλένη δὲν ἀπεκρίθη· ἠσθάνετο μόνον τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ παρατηρήσῃ τὸν Ἑρρίκον, ὅπως μάθῃ τί οὗτος ἔπραττεν. Ἀνηγέρθη λοιπὸν καὶ τὸν ἀνεζήτησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ ἐπὶ τέλους κτώρθωσε νὰ τὸν ἀνεύρῃ. Συνδιελέγετο ὄρθιος μετὰ τινος χονδροῦ κυρίου, ὠχροῦ, ἦτο δ' ἡρεμώτατος μὲ τὸ χαριέστατον αὐτοῦ ὕφος καὶ τὸ λεπτόν του μειδιάμα. Ἐπὶ στιγμήν τὸν ἐξήτασε καὶ ἠσθάνθη δι' αὐτὸν εὐσπλαγχνίαν, ἥτις κάπως τὸν ἐταπεινοῦ, καὶ ἐν τούτοις τὸν ἠγάπα μετὰ τρυφερότητος, ἐν τῇ ὁποίᾳ εἰσεχώρει καὶ ἀόριστός τις ἰδέα προστασίας. Τὸ συγκεχυμένον τοῦτο αἶσθημα συνίστατο εἰς τὸ νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτῷ τὴν ἀπωλεσθεῖσαν εὐτυχίαν.

— Λοιπὸν θὰ ἦνε πολὺ εὐχάριστα ἀπόψε, ἐπιθύριση ἡ δεσποσύνη Αὐρηλία, ἀφου πρόκειται νὰ τραγωδηθῇ ἡ ἀδελφὴ τῆς κυρίας Γουϊράνδου... Γνωρίζεις, ὅτι πρόκειται νὰ διαζευθῇ τὸν σύζυγόν της; Βλέπεις τὸν κύριον ἐκεῖνον, ἐκεῖ κάτω, τὸν μελαγχροινόν, πλησίον τῆς θύρας; Τὰ ἔχουν ταιριάσει. Ἡ Ἰουλία εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τὸν δεχθῇ, διότι χωρὶς ἐκεῖνον δὲν θὰ ἤρχετο ποτέ.

— Ἄ! εἶπεν ἡ Ἑλένη.

Ἡ κυρία Δεβέρλου, γοργῶς διήρχετο ἀπὸ κύκλου εἰς κύκλον, καὶ παρεκάλει νὰ σιωπήσουν, ὅπως ἀκούσωσι τὴν ἀδελφὴν τῆς κυρίας Γουϊράνδου. Ἡ αἰθουσα ἦτο πεπληρωμένη τριάκοντα περίπου κυρίαὶ ἐκάθητο ἐν τῷ μέσῳ, καὶ ἐκρυφομίλου γελῶσαι. Δύο ἐξ αὐτῶν ἴσταντο ὄρθιοι, καὶ συνδιελέγοντο δυνατώτερα, ποιοῦσαι κομφοτάτας κινήσεις τῶν ὤμων, ἐνῶ πέντε ἢ ἔξ κύριοι πολὺ εὐδιάθετοι παρετηροῦντο ἐκεῖ μεταξὺ τῶν κυριῶν. Ἐπελθούσης ὁμως γενικῆς ἡρεμίας ἠκούσθησαν πολλὰ μυστικά· ἐπὶ πολὺ δὲν ἤκούετο πλέον ἢ ἡ κινήσεις τῶν ριπιδίων.

[Ἐπιταὶ συνέχεια].

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἰατροῦ.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

— Το γράμμα ποῦ περίμενα, εἶπεν ὁ Καμπεϋρόλ. (Σελ. 534).

— Ἀκούσατέ με !

Ἡ Λευκὴ αἰφνης ἐνεψυχώθη, καὶ τὸ πρότερον ρίγος τῆς διεδέχθη πυρετώδης ζωηρότης. Ἐρύθημα ἀνήρχετο ἐπὶ τοῦ καταβεβλημένου τῆς προσώπου.

Ὁ ταγματάρχης τῆ ἔλαβε τὴν χεῖρα.

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπε, γαλήνη, ἀπάθεια ! Τί ἄλλο ζητῶ, εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, εἰμὴ νὰ γίνω φίλος σας ! τί ἐπιθυμῶ ; τὴν εὐτυχιάν σας, τέκνον μου. Σὰς ἐπαναλαμβάνω λοιπόν : Ἐμπιστοσύνη ! ἐμπιστοσύνη !

— Ἄ ! ἰατρέ, φίλος μου ; Δὲν εἴσατε ἤδη ; χωρὶς σας, τίς οἶδεν ἂν δὲν ἐρριπτόμην εἰς τὸ ὕδωρ, εἰς αὐτὰ ἔδω τὰ ὕδατα, ἄτινα κατὰ στιγμὰς μὲ προσελκύουν, τόσον ὑποφέρω !

— Ἀφήσατε τὰς ἀνοησίας, εὐχὴ θεοῦ ! ἀνέκραξε ζωηρῶς. Μία νέα καὶ ὀραία ὡς σεῖς νὰ κάμῃ τὸ πῆδημα ! Καὶ διατί, σας ἐρωτῶ ; Διὰ μίαν στιγμιαίαν ἀφροσύνην, δι' ἓν παραπάτημα, ἐν νεανικὸν ἁμάρτημα ! Ἄ ! ποῖος λοιπόν εἶνε ὁ ἀναμάρτητος ! Ἄς ἴδωμεν ! περὶ τίνας πρόκειται ;

— Θνήσκω ἐξ ἀνησυχίας.

— Ἐνεκα τίνος ἀντικειμένου ;

— Δὲν τὸ μαντεύετε ;

Ὁ ἰατρὸς ἐταπείνωσε τὴν φωνήν :

— Ἐξ αἰτίας ἐκείνου ;

— Ναί.

— Ἐννοῶ, ἐννοῶ . . . ἐκείνου, τοῦ λατρευομένου, τοῦ ἀποπλανήσαντός σε, τοῦ πατρός ;

— Εἶνε ἀληθές,
 — Τί θέλετε; Νὰ τὸν ἴδητε;
 — Ὅχι! εἶνε ἀδύνατον αὐτό. Ἦθελον νὰ μάθω τί ἀπέ-
 γεινε... ποῦ εἶνε... νὰ λάβω εἰδήσεις του... νὰ τῷ ἀπαντήσω...
 — Διάβολε! Πάντοτε εἶνε λατρευτός;
 — Πάντοτε.
 — Μὲ ὄλας τὰς ταραχὰς ἃς σὰς προὔξενε;
 — Ναί.
 — Δὲν τολμῶ νὰ σὰς κατακρίνω, τέκνον μου, ἐν
 τούτοις...
 — ὦ! μὴ μοι ἀποποιεῖσθε, ἰατρεῖ! σὰς ἰκετεύω.
 Εἰσήγαγε τὴν χεῖρά της ἐντὸς τοῦ στηθοδέμου.
 — Τὸ γράμμα ποῦ περίμενα, ἐσκέφθη ὁ Καμπεϋρόλ.
 Ὁ ἰατρός δὲν ἠπατάτο.
 Ἡ Λευκὴ ἀνέσυρε δειλῶς χαρτίον ἀπὸ ἀνοικτοῦ φα-
 κέλλου.
 — Θὰ ἦνε ἡ τελευταία, υπέλαβε, τοῦλάχιστον διὰ
 πολὺν χρόνον... διότι ὀφείλω νὰ μὴ τὸν ἐπανιδῶ πλέον...
 ἐφ' ὅσον εἶμαι ὑπεξουσία... ἐφ' ὅσον ἡ δούκισσα ζῆ!
 — Τότε τὸ πρᾶγμα θὰ βραδύνη πολὺ, διότι ἔχει πολὺ
 νὰ ζήσει. Ἐχει ὑγεία μοναδική, π' ἀνάθεμα!
 — Οὐδένα δύναμαι νὰ ὑπανδρευθῶ παρὰ τὴν θέλησιν
 της. Ἀρκεῖ αὐτὸ τὸ σφάλμα, ἐν τῷ βίῳ μου.
 — Καὶ τὸ εἶπετε εἰς τὸν φίλον σας;
 — Τοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω... τὸ γνωρίζει ἤδη!...
 — Ἄ! Ἦδη;
 Προσέθηκεν ἐν τόνῳ ἐκμυστηρεύσεως:
 — Τὸν εἶδον.
 — Ποῦ λοιπόν;
 — Ἐδῶ.
 — Τί ἦλθε νὰ κάμῃ;
 Ἐξέπεμψε βαθὺν στεναγμόν.
 — Νὰ μὲ ἴδῃ... νὰ μὲ ἰκετεύσῃ... νὰ τῷ παράσχω πράγ-
 ματα ἀδύνατα...
 — Ἀδύνατα!
 — Ἀπῆται νὰ τὸν ἠκολούθουν!
 — Ἀπεποιήθητε;
 Ἐπένευσε διὰ τῆς κεφαλῆς.
 — Μόνον, προσέθηκε, δὲν θὰ ὑπανδρευθῶ ἄλλον. Αὐτὸν
 ἢ κανένα! Τὸ ὠρκίσθην!
 — Τῷ τὸ ἐπαναλαμβάνετε ἐπίσης;
 — Ναί.
 — Καὶ διὰ τοιαύτην ἀλληλογραφίαν θέλετε νὰ μὲ με-
 ταβάλετε εἰς ταχυδρομεῖον;
 Ἐκείνη ἀπήντησε μόνον διὰ βλέμματος ἰκετευτικοῦ.
 Ὁ ἰατρός ἐράνη σκεπτόμενος.
 — Γνωρίζετε ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε ποσῶς καλὸν δι' ἐμέ;
 — Εἴσθε τὸ μόνον μου στήριγμα!
 — Θὰ προέδιδον τὴν ἐμπιστοσύνην δι' ἧς μὲ τιμᾶ ἡ
 δούκισσα!
 — Οὐδὲν θὰ μάθῃ.
 — Πιθανόν... ἀλλ' ἡ συνειδήσις μου, δυστυχὲς τέκνον!
 Δὲν ἔχετε κανένα;...
 — Ἀλλὰ ποῖον; Σεῖς μόνος δύνασθε νὰ μὲ συνδρά-
 μητε! Ἐδῶκε διαταγὰς... τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν θὰ τὴν
 κρατήσουν... Οὐδεμίαν θὰ λάβω ἀπάντησιν!
 — Ἄ! υπέλαβεν ὁ Καμπεϋρόλ ἀπαιτεῖται καὶ ἀπάν-
 τησις;
 — Ἰατρεῖ!
 — Μέγα πρᾶγμα, μοὶ ζητεῖτε... μέγα!
 — Τόσον θὰ σὰς ἦμαι εὐγνώμων!
 Τά, τά, τά, τά, τά! Ἰδέτε, τὴν γόησσαν! Τί θὰ ἐσκέ-
 πτεσθε δι' ἐμέ, ἐὰν προσεφερόμην εἰς τοιαύτας ἐκδου-
 λεύσεις;
 — Θὰ ἐσκεπτόμην ὅτι εἴσθε ὁ κάλλιστος τῶν ἀνθρώ-
 πων, ὁ γενναϊότερος, ὁ πλέον μεγαλόθυμος... καὶ οὐδέποτε
 θὰ τὸ λησμονήσω.

Ὁ ἰατρός ἔξεσεν ἐν ἀμηχανίᾳ τὸ ἄκρον τῆς ρινός του
 ἐπαναλαμβάνων:

— Εἶνε τερατώδες! Οὔτε νὰ τὸ φαντασθῇ τις κἂν εἶνε
 δυνατόν, ὅ,τι κάμνω, Σατανᾶ! Ἄλλ' ἀδύνατον ν' ἀντι-
 στη τις πρὸς σὰς... ἐμπρός, ἀναλαμβάνω... διὰ μίαν μόνον
 φοράν... τὴν ἀποστολὴν καὶ τὴν ἐπιστροφὴν.

— Ναί, ἰατρεῖ.

— Τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἀπάντησιν!

— Ναί, ἰατρεῖ.

— Καὶ ἔπειτα πλέον τίποτε... μηδέν!

— Ναί, ἰατρεῖ!

— Ἀνάθεμα! ἐπεφώνησεν ὁ Καμπεϋρόλ λαμβάνων τὴν
 ἐπιστολὴν· ὁ φακέλλος δὲν εἶνε κλειστός. Θέλετε λοιπὸν ὁ
 κόσμος ὄλος νὰ μάθῃ τὰ μυστικά σας;

Ἡ Λευκὴ Σχραναῖ ἀπήντησε μετ' ἀξιοπρεπείας συγκι-
 νησάσης τὸν ἰατρόν.

— Θέλω νὰ σὰς δείξω ὅτι δύναμαι πρὸ ὑμῶν νὰ πα-
 ραθέσω ἀνοικτὴν τὴν ψυχὴν μου. Ἐπιθυμῶ ν' ἀναγνώσετε
 τὴν ἐπιστολὴν. Ἐσφαλα, ἰατρεῖ! θὰ ὑπομείνω τὰς συνε-
 πείας τοῦ σφάλματός μου. Ὁ βίος μου εἶνε κατεστραμμέ-
 νος. Ἀναξία τοῦ λοιποῦ διὰ τὸν ἔρωτα ἄλλου, θ' ἀνήκω
 εἰς τὸν ἐραστήν μου ἢ εἰς κανένα. Εἶμαι προωρισμένη νὰ
 ὑποφέρω, τὸ αἰσθάνομαι, ἀλλὰ θὰ ἔχω τοῦλάχιστον ἐν τέ-
 κνον, καὶ τὸ τέκνον ἐκεῖνο θὰ τὸ ἀγαπῶ, δι' ὅσα ἐξ αἰ-
 τίας του θ' ἀπολέσω καὶ θὰ ὑποφέρω!

Ὁ ἰατρός ἤσθάνθη ἐλαφρὰν θλίψιν ἐν τῇ καρδίᾳ.

— Τὸ τέκνον της ἐσκέπτετο.

Ἐνώπιόν της ἔκλεισε τὸν φακέλλον, τὸν εἰσήγαγεν εἰς
 τὸ θυλάκιόν του καὶ λαμβάνων τὸν βραχίονα τῆς νεάνι-
 δος ὑπὸ τὸν ἰδικόν του:

— Ἀκόμη ἓνα γῦρον, εἶπε φαιδρῶς. Ἄς κινηθῶμεν,
 διάβολε! Ὁ χρόνος εἶνε μέγας ἰατρός. Δὲν ἔχετε ὄλα τὰ
 ἀγαθὰ, κόρπο ντὶ μπάκκο! ὡς λέγουν εἰς τὴν πατρίδα τῆς
 μάμμης σας· πλοῦτη, χάριν, καλλονήν, νεότητα; Ἐμπι-
 στοσύνη! ἐμπιστοσύνη! ἐμπιστοσύνη!

ΙΔ'

Αἱ μικραὶ ἰδιοφυαὶ τοῦ δόκτορος Ἰκαμπεϋρόλ

Θὰ ἐπίστευέ τις ὅτι ὁ κόμης Βωνοᾶζ ἦτο πεπροικισμέ-
 νος διὰ τοῦ δώρου τῆς διπλῆς ὄρασεως.

Εἶχεν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας μαντεύσει ὅτι ὁ φίλος
 του, ὁ ἰατρός τοῦ Πρεϊλλύ, θ' ἀνεμιγνύετο πρὸς τὴν ὑπό-
 θεσιν τῶν κυριῶν τῆς Ζονσέρης.

Ὅ,τι προεἶδεν ἐπραγματοποιεῖτο.

Ὁ δόκτωρ Καμπεϋρόλ ἐρρίφθη πλησίστιος εἰς τὴν ὑπό-
 θεσιν. Ἡ τύχη τὸν καθίστα γνώστην ὄλων τῶν λεπτο-
 μερειῶν τοῦ συμβεβηκότος ὑφ' ὄλας αὐτῶν τὰς μορφάς.

Ἦτο ὁ μόνος δυνάμενος νὰ περιπλέξῃ τὴν παράδοξον
 αὐτὴν ὑπόθεσιν ὡς ἤθελεν, ἐὰν τῷ ἐπήρχετο ἡ διαθέσις.

Ἐκ τῶν τρόπων του λοιπὸν δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ
 ὅτι ὁ πρῶτος ἰατρός τοῦ συντάγματος καὶ νῦν ἠφανισμένος
 εἰς τὰ βάθη ἐνὸς χωρίου, ἦτο ἄνθρωπος τρικυμιώδους πα-
 ρελθόντος, κατὰ τὸ λεγόμενον

Εἶνε καιρὸς νὰ τὸν γνωρίσωμεν κάλλιον.

Ὁ Εὐσέβιος Καμπεϋρόλ, υἱὸς μικροῦ κτηματίου τοῦ
 χωρίου Βουσσάκ, εἰς τὰ περίεξ τῆς Λιμῆος, μετὰ σπου-
 δὰς ἀρκοῦντως ἐπιτυχεῖς ἐν τῷ γυμνασίῳ τῆς πόλεως του,
 ἀπῆλθε διὰ Παρισίους, ἔνθα ἐνεγράφη εἰς τὴν Ἰατρικὴν.

Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐποχῇ, δηλ. περὶ τὸ 1850, ὁ σπουδα-
 στῆς τῆς Λατινικῆς συνοικίας ἔδαπάνα ἐπίσης εὐκόλως,
 ὡς καὶ τὴν σήμερον δαπανῶνται, τὰ διακόσια φράγκα ἑ-
 τινα ὁ χωρικός διὰ τοῦ ἰδρωτός του ἐκέρδαινε κατὰ μῆνα
 χάριν τοῦ μονογενοῦς του υἱοῦ.

Ὁ Καμπεϋρόλ εἶχε πάθη σφοδρά, ὀρμητικὰ.

Τὰ διακόσια φράγκα τῷ ἐφαίνοντο μηδέν· ἀλλὰ πῶς νὰ ἐξεύρη ἄλλας πηγάς;

Τύχη ἀποφασε τῷ ἐπῆλθε βοηθός.

Εἶχε γείτονα τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Ἰακώβου οἰκίας του καλλιγράφου, πρὸς ὃν δὲν ἤργησε νὰ συνάψῃ γνωριμίαν.

Ὁ καλλιγράφος εἶχε τὸ ἐλάττωμα τοῦ νὰ μιμῆται ὑπογραφάς, ἐπαγγελμα οὐτινος οἱ ὀπαδοὶ δὲν ἐπέμποντο τότε μακρὰν ὅσον σήμερον. Ἐὰν δηλαδὴ τὴν σήμερον ὁ τοιοῦτος ἐπαγγελματίας ἐξορίζεται εἰς Νέαν Καληδονίαν, τότε ἐπέμπετο ἀπλῶς εἰς Βρέστην ἢ εἰς Τουλώνα.

Ἡμέραν τινα, κατακτῆσας ἐργάτιδα, εἰς ἣν αἱ ἐκ τοῦ ἀμοιβαίου ἔρωτος τέρψεις μόναι δὲν ἤρκουν, συνέλαβε τὴν ὀλεθρίαν ιδέαν τοῦ νὰ ἐπωφεληθῇ τῶν μαθημάτων τοῦ ἐλεεινοῦ τοῦ φίλου καὶ νὰ κατασκευάσῃ συναλλάγμα φέρον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ δημάρχου του.

Ὁ καλλιγράφος βοηθήσας αὐτὸν εἰς τὸ ἔργον, τῷ παρέσχε καὶ πρόσωπον, ὅπερ ἐπὶ τῇ ἀπλῇ συστάσει του ἐξηγγύρωσε τὸ συναλλάγμα.

Ἄλλ' ὅτε ἐπῆλθεν ἡ λήξις τῆς πληρωμῆς, ὁ σύντροφος τοῦ καλλιγράφου ἀπήτησε παρατόλμως πρὸς τοῦ Καμπεϋρόλ δέκα χιλιάδας φράγκων ἀντὶ τῶν πεντάκοσίων, ἀπειλῶν ὅτι ἄλλως θὰ παρέδιδε τὸ συναλλάγμα εἰς τὰ δικαστήρια τῆς Λιμόγης.

Καὶ δὲν ἀπέτυχεν.

Ὁ ἀτυχὴς καλλιεργητῆς τοῦ Βουσσάκ, ὁ πατὴρ τοῦ τόσον προοδεύοντος Καμπεϋρόλ, ἐδειλίασεν.

Εἶδε τὸν υἱὸν του καταστρεφόμενον καὶ τὸ σκάνδαλον μικροῦ δεῖν κοινοποιούμενον.

Ἐπλήρωσεν, ὅπως ἤδυνήθη.

Ἦτο τὸ προανακρούσμα τῆς καταστροφῆς. Ὅταν ἀπαξ ἐνεπλήθη τις μὲ συμβολαιογράφους, δὲν ἀπαλλάσσεται πλέον αὐτῶν.

Ἐν τούτοις διὰ τῆς ἐργασίας του ὁ δυστυχὴς συνετηρεῖτο, ἀλλ' ὡς πλοτον ἄνευ ἰστίων.

Νέα πάλιν ἀταξία τοῦ διαδόχου του τὸν κατετάρaxε.

Διεδραματίσθη αὕτη ἐν Βορδῶ, μετὰ ἔνδεκα ἔτη.

Αἱ γυναῖκες τῆς Βορδῶ δεσμεύουν.

Ὁ Εὐσέβιος Καμπεϋρόλ, ταγματάρχης τότε εἰς τὸ 77ον, κατέστη τὸ θῦμα μελαγχροίνης τινὸς μὲ βλέμματα πυρπολοῦντα, μὲ ἀφθονον τὴν κόμην, τὰ στήθη μαρμάρια, ἣν ἀπεκάλουν ὠραίαν Βαυονναίαν, μολονότι ἦτο ἐκ Λιθόρνου.

Ὁ Καμπεϋρόλ δὲν εἶχεν ἄλλο τι πλὴν τοῦ μισθοῦ του.

Ὁ πατὴρ οὐδὲ λεπτόν ἦτο εἰς θέσιν νὰ πέμπῃ.

Ἡ Βαυονναία ἦτο πλήρης θεληγῶν ἀλλ' ἠγάπα πᾶν ὅ,τι θαυρτίμον, τὰς πολυτελεῖς ἐσθῆτας, τοὺς ἰδιορρυθμοὺς πέλους, τὴν μέταξαν καὶ τὸν καμπανίτην, τὰ λεπτὰ δειπνα καὶ τὰ προσκῆνια ἐν τῷ θεάτρῳ.

Ὁ Καμπεϋρόλ, ἀφοῦ μετὰ τὴν ἀνάλωσιν παντὸς ὅ,τι εἶχεν ἐδανείσθη καὶ παρὰ τῶν φίλων, ἠπειλήθη ἓμιαν ἡμέραν ὅτι θὰ ἐγκαταλείπετο, ἂν δὲν ἐξεύρισκε πόρους.

Ἡ ὠραία του ἀπεστρέφετο τὸ κενόν.

Σημειώσωμεν ἐνταῦθα ὅτι ὁ Καμπεϋρόλ δὲν παρημέλει τὰς παλαιάς του ἰδιοφυίας, ἀλλὰ τὰς ἐκαλλιέργει πλατωνικῶς, ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν τέχνην. Ὅσακις ἐβλεπεν ἰδιορρυθμὸν τινα ὑπογραφὴν ἐπὶ χαρτοῦ φέροντος σήματα, ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ τὴν ἀπομιμῆται ἐπιδεικτικῶς ἐνώπιον φίλων, ὡς ζωγράφος ἐνώπιον ὠραίας τοποθεσίας. Ἦτο δόξα ἐπικίνδυνος.

Τί συνέβη;

Μετὰ τινα καιρὸν, ὁ Καμπεϋρόλ ἐθεάθη ἄγων βίον πολυτελεῆ καὶ συνοδεύων τὴν ὠραίαν του Βαυονναίαν εἰς τὰ προσκῆνια τοῦ Μεγάλου Θεάτρου καὶ τὰ ἐστιατόρια τοῦ συρμοῦ. Ἐπειτα δωδεκάς συναλλαγματικῶν τεθεισῶν εἰς κυκλοφορίαν ἐν Τολώσῃ παρ' ἀγνώστου καὶ φερουσῶν τὰς ὑπογραφάς τῶν μαλλῶν εὐύπολῆπτων ἐμπόρων τῆς Βαρδῶ

καὶ τῆς Λιθόρνου, συνετάρaxαν ἐξ ἀπροόπτου τοὺς ἐμπορικοὺς κύκλους.

Ἐξετάσαντες αὐτάς, τὰς ἐκήρυξαν πλαστάς, ἀλλ' ἡ ἀπομίμησις ἦτο καλλιτεχνικωτάτη, σχεδὸν τελεία.

Οὐδὲν εἶχον τὸ ἐνοχοποιοῦν ὀφθαλμοφανῶς τὸν ταγματάρχην οὐτινος μεθ' ὅλας τῶν τὰς προσπάθειας, ἀδύνατον ἐστάθη ν' ἀποδείξωσι τὴν συμμετοχὴν εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, ἐν ἣ ἄλλως ἐπρόκειτο περὶ τεσσάρων ἕως πέντε τὸ πολὺ χιλιάδων φράγκων.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι ὑπόνοιαι βαρύνουσαι πολὺ.

Ὁ συνταγματάρχης προσεκάλεσε τὸν Καμπεϋρόλ καὶ τὸν προέτρεψε διὰ ζωνῶν ἐκφράσεων ν' ἀλλάξῃ σύνταγμα.

Τὸ ἔπραξεν, ἀλλ' ἡ φήμη του τὸν παρηκολούθησε καὶ εἰς τὸ νέον σύνταγμα, καὶ μὴ ἀνεχόμενος τὴν δεξίωσιν, ἦς ἔτυχε, παρητήθη τοῦ σταδίου του.

Ὁ πατὴρ, ἐξ ὀλοκλήρου κατεστραμμένος, ἀπέθανεν ἐκ λύπης οὐδὲν ἐγκαταλείπων εἰς τὸν υἱὸν του.

Οἱ πιστωταὶ τοῦ γέροντος ἐξωφλήθησαν διὰ τῆς πωλήσεως τῆς οἰκίας του, τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν κτηνῶν του.

Τότε ὁ Καμπεϋρόλ κατέφυγεν εἰς Πρεϊλλύ.

Τὸ μέρος, εἰς ὃ ἀπεσύρθη, ἦτο ἀρμόδιον διὰ τὴν οἰκονομικὴν καὶ ἠθικὴν του θέσιν.

Μετὰ τρεῖς μῆνας βασιάνων καὶ ἀπογνώσεως ἐπὶ τῇ εἰμαρμένη του ὁ Καμπεϋρόλ ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν του. Ὄχι ἄνευ θάρρους.

Ἦτο μάλιστα ἐγγὺς τῆς μετανοίας, ἥτις εἶνε ἀρχὴ σοφίας. Ἐσκέπτετο ὅτι ἦτο εἰς μηδαιμὸς καὶ υἱὸς κακός· ὅτι ἐφόνευσεν τὸν πατέρα του, ἀφοῦ τὸν κατέστρεψεν οικονομικῶς, ὅτι χάσας τὴν ὑπόληψίν του ἀπέναντι τῶν στρατιωτικῶν συναδέλφων, διέφυγε κατὰ καλὴν του τύχην τὸ νὰ δικασθῇ, καὶ ὅτι τέλος ἠδύνατο νὰ λογίζεται εὐτυχής, διότι ἔζη ἐντός ἀφανοῦς μέρους, ὅπου τοῦλάχιστον ἡ περιφρόνησις τοῦ κόσμου δὲν τὸν εἶχε παρακολούθησει.

Διῆγε λοιπὸν εἰς Πρεϊλλύ, ὡς ἄλλοι ἐγκαταλείποντες τὴν κοινωσίαν φεύγουσιν εἰς τὰ μοναστήρια.

Ἐκ τῆς παλαιᾶς του λοιπὸν ἱστορίας οὐδὲν εἶχεν ἀποφέρει μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ ἐν τῷ «Χρυσῷ Ἡλίῳ» οἱ ὁμοτράπεζοί του τὸν ἐθεώρουν ἀγνόν καὶ ἀκηλίδωτον.

Ἄλλ' ἐὰν δὲν ἐπεδείκνυε πλέον τὰς γραφικὰς του ἰδιοφυίας, οὐδὲ πρὸς αὐτὸν ἔτι τὸν Βικτωριανὸν Σαγκῶ, δὲν τὰς εἶχεν ὅμως λησμονήσει, καὶ νέος πάλιν πειρασμὸς τῷ ἐπιθύριζεν εἰς τὸ οὐς ὅτι ἐπῆλθεν εὐκαιρία ἵνα τὰς χρησιμοποίησῃ.

Ὁ Βωνοᾶζ εἶχεν ἀνακινήσει τὸν εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς αὐτῆς συσσωρευμένον βόρβορον.

Ὁ Καμπεϋρόλ συγκατένευε νὰ τῷ φανῇ χρήσιμος ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον ἰδίας ὠφελείας.

Ἡ τέχνη τῷ προσεμεῖδία ἐκ δύο μερῶν, ἠννόει νὰ ἦντλει παρὰ τῆς δουκίσσης καὶ τοῦ κόμητος ὅσῳ τὸ δυνατόν πλείοτερα.

Τοιαύτας εὐκαιρίας δὲν ἐπιτυγχάνει τις δις ἐν τῇ ζωῇ του.

Εἰς ἄκρον πανοῦργος, ὁ ἰατρὸς ἠννόησε τὴν ἐπιρροὴν του πλείοτερον ἢ ὅσον αὐτὸς ὁ Βωνοᾶζ.

Ἄνευ αὐτοῦ, ὁ Βωνοᾶζ οὐδὲν ἠδύνατο μετ' αὐτοῦ, τὸ πᾶν ἴσως, ἀλλ' ἡ ἀμοιβὴ ὄφειλε νὰ ἦτο ἀνάλογος πρὸς τὴν ἐκδούλευσιν.

Κύριος τῶν μυστικῶν τῆς Λευκῆς Σαρναίου, τί δὲν θὰ ἠδύνατο ἐπ' αὐτῆς;

Ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος ἦτο τὸ ἀληθὲς κώλυμα· μόνον, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, ὁ Καμπεϋρόλ εἶχεν ἐφεύρει ἐν τῇ φαντασίᾳ του μέσον, δι' οὗ θ' ἀπηλλάσσετο ἐκείνου ἀθορύβως καὶ ἀκόπως.

Ἡ ἐπιστολή, ἣν ἡ καλὴ νεανὶς τῷ ἐνεχείρισεν, ἤρχετο ἐν καιρῷ.

Ἐπρεπε κατὰ πρῶτον νὰ ἐβεβαιούτο περὶ τοῦ περιεχομένου τῆς.

Ἐὰν ὁ ταγματάρχης, ἐκ λεπτότητος, τὴν εἶχε σφραγίσει πρὸ τῆς πτωχῆς νέας, ἥτις τόσον κακῶς ἀνέθετε τὴν ἐμπιστοσύνην της, δὲν ἠμποδίζετο δι' αὐτὸ τοῦ νὰ πράξῃ ἤδη τὸ ἐναντίον.

Ἐπιστρέψας εἰς τὰ ἴδια, ἐκλείσθη ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς ἐν Πρεῦλλὺ μικρᾶς τοῦ οἰκίας.

Ἦτο δωμάτιον ταπεινόν, ψυχρόν, πλακόστρωτον, μόλις ἐφωδιασμένον διὰ δύο ἀνακλίντρων ἐπεστρωμένων δι' ὑφάσματος ἐφθαρμένου, μιᾶς καρίνης τραπέζης καὶ χονδροειδοῦς βιβλιοθήκης, ἧς αἱ σειραὶ ὑπεβάσταζον βιβλία τινὰ ἰατρικῆς καὶ ποσότητα φιαλίων περιεχόντων φάρμακα ἐκ τῶν μᾶλλον ἐν χρήσει.

Ἐκεῖ, ἐθέριμανεν ὀλίγον ὕδωρ ἐπὶ καμινέτου καὶ ἐκράτησε τὴν ἐπιστολὴν ὑπεράνω τοῦ ἀτμοῦ τοῦ ζέοντος ὕδατος, ἵνα τὴν ἀνοίξῃ δι' αὐτοῦ τοῦ τετριμμένου μέσου.

Ὁ φάκελλος ἠνοίχθη ἀφ' ἐαυτοῦ ὁ ἰατρὸς Καμπεῦρὸν ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου του, διηυθετήθη ἀνέτως ὑπὸ τὸ φῶς κηρίου καὶ ἀφωσιώθη ἀπλήστως εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ὄσων ἡ Λευκὴ ἔγραφε πρὸς τὸν ἐραστὴν της.

« Ἀγαπητέ μου Γεώργιε,

• Τώρα τὸ πρῶτον ἠδυνήθην νὰ διαφύγω τὴν ἐπαγρῦπνησιν, ἣν ἔχουν ἐπ' ἐμοῦ καὶ σοὶ ἀποτείνω τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμαῖάς, ὡς φίλος ἀσφαλῆς θὰ σοὶ διαβιβάσῃ.

• Τώρα, πρὸ τινῶν ἡμερῶν, εἶχον ἐμπιστευθῆ ἐπιστολὴν πρὸς μίαν ὑπηρέτριαν. Ἀργότερον ἔμαθον ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη, συλληφθεῖσα παρὰ τῆς μάμμης μου, ἀπωλέσθη.

• Ἡ παρούσα δὲν θὰ λάβῃ τὴν αὐτὴν τύχην.

• Εἴθε, ἂν πράγματι μὲ ἀγαπᾷς, νὰ μετριάσῃς τὰς διὰ τὸν ἀναγκαστικὸν μας χωρισμὸν δυσαρρεσκείας σου.

• Ἴσως ἔχω τώρα λησμονηθῆ! Ἴσως δὲν μοὶ συγχωρήσῃς τὴν ἀρνησιν, ἣν ἀντέταξα!

• Πόσον μὲ ἠδίκεις, ἐπαυξάνων τὰς θλίψεις μου δι' ἀπαιτήσεων, ὧν ἡ ἱκανοποίησις θὰ ἐπέφερε τὴν ἀτίμωσίν μου!

• Περιττὸν νὰ σοὶ εἶπω πόσον ἀνιῶ ἐν τῇ εἰρκτῇ μου. Ὑποφέρω ἰδίως, Γεώργιε, σκεπτομένη ὅτι ἔφυγες μὲ πληγεῖσαν τὴν καρδίαν καὶ ἀμφιβάλλον περὶ τοῦ ἔρωτός μου!

• Ἡδύνασο λοιπὸν νὰ ἔχῃς θάρρος ὀλιγώτερον ἐμοῦ, μιᾶς ἀπλῆς γυναικός; Ἡ ὁ ἐγωισμὸς τῶν ἀνδρῶν εἶνε τόσον ἀκαμπτos, ὥστε τὰ ἐλάχιστα προσκόμματα τὸν ἐξερεθίζουν;

• Πίστευσον, φίλε μου, ὅτι πολὺ μοὶ ἐστοίχισεν ἡ ἀντίστασις ἣν ἀντέταξα εἰς τὴν ὁρμὴν τοῦ νὰ σὲ ὑπακούσω, τοῦ νὰ καταπατήσω τὸν πρὸς τὴν δούκισσαν ὀφειλόμενον σεβασμὸν καὶ ὅλα τὰ πρὸς αὐτὴν συγκρατοῦντά με καθήκοντα!

• Ἐσκέφθην ἀρκετά. Θὰ διανύσωμεν ἔτη δυσχερῆ, χρόνον δοκιμασιῶν, καθ' ὃν πολλὰ θὰ χύσω δάκρυα.

• Ἀλλὰ δύναμαι, ἐξ αἰτίας μιᾶς πρώτης ἀδυναμίας, ἧς αἱ συνέπειαι εἶνε τόσον φρικταί, νὰ συναινέσω νὰ πέσω εἰς σφάλμα βεβηλότερον τοῦ προτέρου;

• Τὸ ἐν δύναται νὰ μένῃ μυστικόν.

• Εἶσαι ἀνθρώπος τῆς τιμῆς, θὰ τηρήσῃς σιγὴν.

• Τὸ ἕτερον θὰ ἦτο τὸ γενικὸν σκάνδαλον, ἡ ἀτίμωσις, ἡ πρὸς τὸν κόσμον ἐπίδειξις τῆς ἀδυναμίας μου καὶ ἡ διὰ παντὸς ρῆξις πρὸς ἐκείνην, εἰς ἣν εἶμαι ἀνατεθειμένη καὶ ἥτις ἀποτελεῖ σήμερον ὄλην μου τὴν οἰκογένειαν.

• Δὲν θὰ τῇ προξενήσω τοιοῦτο δεύτερον καὶ ἀνίατον τραῦμα.

• Σὺ αὐτός, φίλε μου, θὰ μὲ περιεφρόνεις, ἂν εἶχον ἐνδοιασμοὺς περὶ τῆς ἀποφάσεως ἣν ὤφειλον νὰ λάβω.

• Ἀφίεμαι ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς μάμμης μου. Θὰ τὴν ὑπακούω εἰς ὅλα, πλὴν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ μοὶ ἐπέβαλλε σύζυγον, ὃν ἐγὼ δὲν ἤθελον νὰ δεχθῶ.

• Σοὶ ὑπεχέθην ὅτι εἰς σὲ μόνον θ' ἀνήκω.

• Θὰ τηρήσω τὸν ὄρκον μου, ἐκτὸς πλέον ἂν σὺ γίνῃς ὁ αἴτιος τῆς λύσεώς του.

• Ἐλπίζω μὲ τὸν χρόνον, διὰ τοῦ καλοῦ τρόπου, διὰ τῆς ὑποταγῆς, δι' ἰκεσιῶν, νὰ κάμψω τὴν δούκισσαν καὶ τὴν πείσω νὰ συναινέσῃ εἰς πρᾶγμα, δι' ὃ πολλὰς προβλέπω ἐναντιώσεις.

• Ἀλλὰ θὰ θριαμβεύσω ἐπὶ τέλους, φίλε μου.

• Ἐὰν δὲν τὸ κατορθώσω, δὲν θὰ ὑπανδρευθῶ παρὰ τὴν θέλησίν της, ἀλλὰ καὶ οὐδενὸς θὰ γίνω ἢ σύζυγος.

• Γεώργιε, ἡ στιγμὴ πλησιάζει, καθ' ἣν θὰ γίνω μῆτηρ.

» Πλέον ἢ ἄλλοτε ἔχω ἀνάγκην θάρρους.

• Ἔσο καλός.

• Δύνασαι νὰ μοὶ ἀπαντήσῃς διευθύνων τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν φίλον, ὅστις θὰ σοὶ ἐγγχειρίσῃ τὴν παρούσαν.

• Ἔσο δι' ἐμὲ παρήγορος. Μὴ ἐπιτείνῃς τὸ δεινὸν τῆς θλίψεώς μου, ἥτις ἤδη εἶνε ὑπερτέρα τῶν δυνάμεών μου, διὰ λόγων πικρῶν.

• Ἡ ἀπόφασίς μου ἐλήφθη ἀμετακλήτως.

• Εἴμεθα νέοι, τὸ μέλλον μας ἀνήκει.

• Σὲ ἰκετεύω, ὑπόμεινε, ὡς καὶ ἐγὼ ὑπομένω.

• Ἐλπίζωμεν.

• Θὰ παρέλθωσιν ὀλίγα ἔτη!

• Τί δύνασαι νὰ φοβῆσαι; Δὲν ὑπάρχει μεταξὺ ἡμῶν τὸ τέκνον, ὅπερ εἶνε δεσμὸς ἀδιάρρηκτος;

• Θὰ σοὶ γράφω πολλάκις· θὰ ἐξεύρω τρόπον.

• Θὰ σοὶ στέλλω εἰδήσεις περὶ ἐκείνου, καὶ ὅταν τὸ βλέπω, θὰ νομίζω ὅτι βλέπω σέ.

• Δὲν εἶνε ἀληθὲς ὅτι δὲν δύνανται νὰ μοὶ τὸ ἀποσπάσουν; Εἴμεθα πλούσιοι. Τὰ πάντα δυνάμεθα. Θὰ τῷ ἐπιδαφιλεύσων πάσαν περιποίησιν, καὶ ἐν τῷ οἴκῳ ἐνθα μυστικῶς θ' ἀνατραφῇ, θὰ δύναμαι καθ' ἐκάστην νὰ τὸ ἐπισκέπτωμαι.

• Ἡ δούκισσα, ἧς ἐφοβούμην τὴν ὀργήν, εἶνε ἐπιεικὴς καὶ καλὴ. Οὐδὲ τὴν ἐλαχιστὴν ἐπίπληξιν μοὶ ἔκαμε καὶ ὑποχωρεῖ εἰς πᾶσάν μου θέλησιν.

• Εἰς ἐν μόνον εἶνε ἀκαμπτos, Γεώργιε, εἰς τὴν διατήρησιν τῆς τιμῆς.

• Ἐν τῇ συμφορᾷ μου, εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ τῇ ἀναγνωρίζω θαθεῖαν εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν τρυφερότητα, ἣν μοὶ ἐπιδεικνύει, καὶ τὴν συγνώμην, ἣν μοὶ παραχωρεῖ.

• Γεώργιε, μόνε μου φίλε, ὑποκύψωμεν!

• Ἐργάζου, γενοῦ ἀνὴρ, λάβε ἐν στάδιον, εἶσαι ὠρατος, γενναῖος καὶ ἰσχυρός, γενοῦ στρατιώτης.

• Δὲν εἶνε καὶ ὁ στρατὸς εὐγένεια, ἡ ἀληθὴς;

• Ἐγὼ, θέλω νὰ σεμνύνωμαι διὰ τὸν ἐραστὴν μου!

• Ἐχε ὡς ἀγαπῶ αἰωνίως καὶ οὐδέποτε θ' ἀγαπήσω ἄλλον!

• Σοὶ τὸ εἶπον: Ἡ θέλησίς σου μόνη ἠδύνατο νὰ μ' ἀπέσπα σοῦ καὶ νὰ μοὶ ἀπέδιδε τὴν ἐλευθερίαν, ἣν οὐδέποτε ἐγὼ θὰ σοὶ ζητήσω. Εἶσαι λοιπὸν ὁ ἀπόλυτος κύριος τῆς τύχης μου καὶ τῆς ἰδικῆς σου.

• Σὲ ἰκετεύω μόνον νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ τηρῶ πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ κόσμου τὴν τιμὴν, ἣν σοὶ ἐθυσίασα, καὶ μὴ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ φανερώσω τραῦμα, οὐτινος ἢ ἀποκάλυψις θὰ μ' ἐθανάτου.

• Χάρτε, Γεώργιε, Ἐνθυμοῦ τὴν τόσον σκληρῶς δοκιμασθεῖσαν φίλην σου.

• Ἐγὼ σκέπτομαι σὲ ἀενάως καὶ σὲ ἀγαπῶ.

• Λευκὴ

Κατόπιν ἐσημειοῦτο ἡ διεύθυνσις τοῦ ἰατροῦ ἐν Πρεῦλλὺ Ὁ Καμπεῦρὸν ἀνέγνωσεν ἐπανειλημμένως τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν μετὰ καταπληκτικῆς προσοχῆς.

Ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ἀναγνώσεώς του ἀνηγέρθη καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῆς βιβλιοθήκης μικροσκόπιον κοινόφορτον, τὸ ὁποῖον ἔτεινε συνεχῶς πρὸ τοῦ χάρτου μετ' ἐπιμελείας ὑπερτέρας τοῦ ἐντομολόγου τοῦ ἐξετάζοντος ἀδιόρατον ἔντομον, οὗ ἐπιχειρεῖ τὴν περιγραφὴν.

Ὁ ταγματάρχης Καμπεῦρὸν εἶχε προφανῶς τὸν σκοπὸν του.

Δύο τινὰ τῶ ἔκαμον ἐντύπωσιν ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς δεσποινίδος Σαρναίου· τὰ ἐκφραζόμενα αἰσθήματα καὶ τὸ εἶδος τῆς γραφῆς δι' ἧς ἐξεφράζοντο.

Τὰ αἰσθήματα ἦσαν ἐκ τῶν γνωστῶν εἰς τὸν ταγματάρχην.

— Εἶνε τρελλή, δαίμονα! χωρὶς ἐμὲ αὐτὸς ὁ Βωνοᾶζ θὰ ἔκαμνε μία τρύπα 'στὸ νερό! Ἐν πρώτοις ἄς ἐξομαλύνωμεν τὸ πρᾶγμα.

Ἐρριψε τελευταίον βλέμμα εἰς τὴν γραφὴν τῆς ἐπιστολῆς.

Ἡ γραφὴ ἦτο μακρὰ, εὐθεῖα, ρέουσα ὡς αἱ τῶν νεανίδων τῶν ἀνατραφειῶν ὑπὸ Ἀγγλίδων.

— Τὸ κάμνει κανεὶς παίζοντας, ἐσκέφθη.

Ἐλαβε τετραδίου χάρτου καὶ, ἐκ συνηθείας ἀναμφιβόλως, πρὸς ἐξάσκησιν τῆς χειρὸς του, ὡς μουσικός τις ἐκτελεῖ κλίμακας καὶ ἰταλὸς ὀξύφωνος λαρυγγισμὸς, ἐχάραξεν ἐν βίᾳ τετριμμένας τινὰς φράσεις, οἷον χάριν διασκεδάσεως, ἀφίνων τὴν γραφίδα του νὰ φέρηται ἀσκόπως ἐπὶ τοῦ χάρτου. Εἶτα ἔθηκε τὸ χειρογράφον παραπλευρῶς τῆς ἐπιστολῆς τῆς Λευκῆς δὲ Σαρναίου.

Αἱ δύο γραφαὶ ἦσαν καταπληκτικῶς ὅμοιαι.

Ἐμεδιάσεν ἐξ εὐχαριστήσεως, ὡς ἐρασιτέχνης νύχαριστημένος διὰ τὸ ἔργον του.

— Θὰ ἠπατάτο καὶ ἡ ἰδία, ἐσκέφθη. Δόξα τῷ Θεῷ, καὶ τι μ'μπορῶ καὶ κάμνω ἀκόμη. Μία διασκεδαστικὴ δουλειὰ ποῦ φέρνει κέρδη, κέρατο τοῦ διαβόλου!

Τί θὰ ἔλεγε ὁ γραφεύς, ἂν τοῦ ἔδειχνα μία παρόμοια ἰδιοφυΐα!

Ἀποτόμως, ἀνεσκίρτησε τῆς ἕδρας του, ὡσεὶ προσβληθεὶς ὑπὸ αἰφνιδίου φόβου.

Ἡ βιβλιοθήκη εἶχε σύρτην κλειόμενον διὰ κλειθροῦ.

Ὁ ταγματάρχης ἔφερε τὸ κλειθρον ἐν τῷ θυλακίῳ του.

Ἦνοιξε τὸν σύρτην, ἀνεκίνησε σωρείαν παλαιῶν χαρτίων καὶ ἀνεῦρε τὰ δέκα γραμματῖα τῆς δουκίσσης. Ἐπὶ τῇ θέᾳ των, ἐξέβαλε στεναγμὸν εὐχαριστήσεως καὶ τὰ ἀνέσυρε τῆς κρύπτῃς των.

— Εἶνε ἀσύνητον νὰ τὰ ἀφίνω ἐκεῖ νὰ κοιμῶνται, ἐσκέφθη. Κλέπτῃς δύναται νὰ ἔλθῃ... ἢ καμμία πυρκαϊά... Καὶ τίποτε δὲν μοῦ ἀποφέρουν... Θὰ σὰς δώσω καὶ συντρόφους, μικρὰ μου... Ἀλλὰ τί νὰ τὰ κάμω;...

Ἦρχισε νὰ γελᾷ μόνος.

— Νὰ ἡ ὥρα νὰ ἔλεγα πῶς ἀπὸ τώρα ἀμνηχανῶ διὰ τὰ πλούτη μου!

Τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ μαγειρείου ἐσήμανεν ἡμίσειαν. Ἀπὸ πολλοῦ εἶχε νυκτώσει. Ὁ Καμπεῦρόλ ἐδίπλωσε τὴν ἐπιστολὴν ἧς ἦτο ὁ τόσον ἀπιστος καὶ δόλιος φύλαξ, καὶ τὴν ἐπανάθηκεν εἰς τὸ θυλακίον του μετὰ τῆς δέσμης τῶν γραμματίων.

Καθ' ὁδόν, ὁ κώδων τοῦ «Χρυσοῦ Ἡλίου» ἐσήμαινε πρὸς δεῖπνον.

Ὁ ἰατρός ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ ἐξῆλθεν. Ἐπέσπευδε τὸ βῆμα ὅτε ἤκουσέ τινα ὀπισθὲν του.

Ἐστράφη.

— Σὺ εἶσαι, Βικτωριανέ, εἶπε θεωρῶν τὸν γραφέα ὅστις διηυθύνετο πρὸς συνάντησίν του ὑπὸ τὴν λάμψιν τοῦ μοναδικοῦ φανοῦ τοῦ Πρεῖλλῦ.

Ταύτοχρόνως τῷ ἐκράτησε τὸν βραχίονα καὶ τὸν ἐσταμάτησε.

Καὶ ταπεινοφώνως:

— Εἰπέ μου, Βικτωριανέ, μίαν πληροφορίαν...

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Ἐπέτυχα μίαν μικρὰν κληρονομίαν.

— Ποτὲ δὲν μοῦ ἐκάμετε λόγον περὶ αὐτῆς.

— Πούφ! ἀσήμαντα πράγματα! δέκα χιλιάδες δραχμαὶ!

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ποσόν! Ὁ Θεὸς νὰ ἔδιδε νὰ ἐπετύχαινα καὶ ἐγὼ τόσα... Τὰ ἔχετε;

— Σὰς τὰς φέρω... Ἐννοεῖται... εἰς τὸ σπῆτί μου... μὲ μίαν ἀνόητον γραίαν ὑπηρέτρια... Θὰ μοῦ εὔρητε νὰ τὰ τοποθετήσω;

— Ἀπὸ αὐρίον... φιλικῶς.

— Καὶ ἀσφαλῶς, αἱ;

— Μένετε ἡσυχος.

— Γνωρίζω τὸν ἑαυτὸν μου· ἂν τὰ ἐκράτουν ἐγὼ, θὰ τὰ ἐσκορπούσα ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ὁ κώδων τοῦ ξενοδοχείου ἐσήμανεν ἐκ δευτέρου.

— Τὰ εἴπομεν, αἱ; εἶπε.

— Τὰ εἴπομεν.

Εἰσελθὼν εἰς τὸν «Χρυσοῦ Ἡλίου», οὐτινος αἱ κάμιναι ἐσπινθηροβολοῦν, ὁ Καμπεῦρόλ ἐπληξε τὴν κοιλίαν τοῦ μαγεῖρου.

— Γερωννέτε, διάταξε, δύο μποτίλιας, καὶ ἀπὸ τὸ καλό! τοῦ Ἁγίου Νικολάου! Ἐχομε ἑορτὴ ἀπόψε, ὄργη τῆς Παναγίας!

Ὁ Βικτωριανὸς εἶχεν ἀριθμήσει ὑπὸ τὸν φανὸν τὰ γραμματῖα.

Ἦσαν ἀκριβῶς δέκα, δέκα χιλιάδες φράγκων!

Συνέσπα τὰ χεῖλη μὲ ὕφος ὑπονοίας.

Τὰ χιλιόδραχμα γραμματῖα δὲν εἶνε τόσον συνήθη εἰς τὴν Βρέννην.

Οὐδέποτε ὁ Καμπεῦρόλ τῷ εἶχεν εἶπει τι περὶ κληρονομίας.

Ἐσκέπτετο.

— Πόθεν πίπτουν αὐτὰ; Ἡ δούκισσα εἶνε εἰς τὴν Ζονσέρην. Κᾶτι λάκκον ἔχ' ἡ φάβα... Τὰ μάτια μας τέσσαρα!

ΙΒ'

Ὁ περὶ ζωῆς ἀγών.

Τὴν ἐπαύριον, ὅτε ἡμέρα ἀμαυρὰ ἔρριπτε τὸ φῶς τῆς διὰ παραθύρου ταπεινοῦ ἐν τῷ ἐλεεινῷ λιθοστρώτῳ θαλάμῳ τοῦ ἰατροῦ, φωτίζουσα ἐπιπλα ἀγροτικά, σκεπάσματα χονδροειδή, οἱ φιλόδοξοὶ του σκοποὶ εἶχον κάμει προόδους.

Ὅμιλοῦσι τὴν σήμερον περὶ τῶν θεωριῶν τοῦ Δαρβίνου καὶ τοῦ ὑποτιθεμένου δικαιώματος ἐκάστου πρὸς διαχάραξιν διόδου ἐν τῷ πλήθει, διὰ τῶν ἀγκώνων του.

Αἱ θεωρίαι δὲν εἶνε νέαι. Χρονολογοῦνται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων.

Ὁ περὶ ζωῆς ἀγών, χάριν τῆς εὐζωΐας, τοῦ πλοῦτου, εἶνε τὸ αἰώνιον δικαίωμα τοῦ ἀνθρώπου, μόνον ὅτι ὁ ἀγών αὐτὸς ἔχει κανόνας εἰς πάντα κώδικα ἀναγεγραμμένους.

Ὅμοιάζει τὴν πάλην τῶν ἀθλητῶν. Τινὰ κτυπήματα εἶνε ἀπηγορευμένα. Οἱ ἐντιμοὶ συμμορφοῦνται· οἱ ἄλλοι δὲν φροντίζουσι ποσῶς, ἀλλὰ διακινδυνεύουσι τὴν ἐλευθερίαν των, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸν τράχηλόν των.

Ὁ ἰατρός Καμπεῦρόλ δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν χορείαν τῶν πρώτων.

Ἡ σωφροσύνη του ἦτο διαλείπουσα καὶ ὁ πειρασμὸς, ὃν τῷ ἐνεφύσησεν ὁ Βωνοᾶζ, τὸν εἶχε θέσει εἰς ἀναβρασμόν.

Ὁ πειρασμὸς ὀλισθαίνει ἐπὶ τοῦ ἐντίμου χωρὶς νὰ τὸν θίξῃ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀπλοῦται ὡς κηλὶς ἐλαίου ἐπὶ προστύχου ὑφάσματος.

Οὕτω εἶχε προσκολληθῆ ἐπὶ τοῦ Καμπεῦρόλ.

Τώρα τὸ πᾶν ἀηδίαζεν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῇ, ἔνθα πρότερον ἔζη ὑποτεταχμένους εἰς τὴν εἰκαρμένην του, ἦτις δὲν ὑστέρει ἄλλως τῆς τῶν γειτόνων.

Βεβαίως αἱ ἀπολαυαὶ του δὲν ἦσαν τεράστειοι.

Οἱ χωρικοὶ τοῦ Ἰνδρα δὲν ἀγαπῶσι νὰ διαβιβάζωσι τὰ ὀλίγα των σολδία εἰς τὸ βαλάντιον τῶν ἰατρῶν. Γνωρίζουν ἄλλως τε τὰς νόσους των, στερεοτύπους ὅλως, ὧν προεξέρχει ὁ ἐλώδης πυρετός, ὁ ἐνταφιαζὼν αὐτοῦς εἰς τὸ τεσ-

σαρακοστόν των ἔτος. Πταίει τὸ κατηραμένον ἔδαφος των, ἀλλ' οἱ πτωχοὶ χωρικοὶ δὲν παύουσι δι' αὐτὸ τοῦ ν' ἀγαπῶσι τὸν τόπον των καὶ νὰ περιμένωσι τὸν θάνατον κατὰ τρόπον φιλοσοφικόν.

Προσέτρεχον λοιπὸν μόνον εἰς τὸν Καμπεῦρόλ κατὰ τὰς ἐκτάκτους περιστάσεις καὶ ἐν ταῖς τελευταίαις στιγμαῖς τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἐν γένει, ἤρχετο μετὰ τοῦ φέροντος τὴν μετάληψιν ἰερέως. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἔζη καὶ ἔζη καλῶς.

Καὶ αἰφνης ἡ περιουσία του ἤλλαζεν ὄψιν. Χρυσοῦν μεταλλεῖον διηνοίγετο ἔμπροσθέν του καὶ τὸ ὄφελος ἤδη ὑπερέβαινε τὰς προσδοκίας του.

Καὶ ἡ ἐρεθισθεῖσα φαντασία του, πόσους ἔκαμνεν ὑπολογισμούς, πόσας ἔπλαττε χιμαίρας!

Ἄλλὰ διατί χιμαίρας;

Δὲν ἐπραγματοποιοῦντο ἤδη; Ὁ θερισμὸς δὲν εἶχεν ἀρχίσει;

Καὶ δὲν εἶχεν ἀνάγκη νὰ προσφέρῃ τὰς ἐκδουλεύσεις του τὸν ἀνεζήτουν πανταχόθεν. Τὸν ἐπλήρουν ὑποσχέσεων.

Ἡ ἔμπνευσις τοῦ Βωνοᾶζ ἦτο ὄντως ἐξαίρετος.

Ἄλλὰ τί λοιπὸν ἔλεγε περὶ εἰσοδήματος ἐξ ὀλίγων χιλιάδων.

Τί ἦσαν αὐταὶ ἀπέναντι τῆς μεγάλης περιουσίας τῆς Λευκῆς Σαρναίου;

Θὰ ἐβοήθει βεβαίως, ἐκεῖνον τὸν πονηρόν, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ψῆλῃ ἄλλους σκοπούς, σατανᾶ!

Ἄφου ἀνεκεφαλαιώσῃ καθ' ὄλην τὴν νύκτα τὰ σχέδια τοῦ ὀ ταγματάρχης, ἠγέρθη ἑνωρίς καὶ ἐκλείσθη ἐν τῷ γραφείῳ του.

Τὸ πᾶν τῷ ἐφαίνετο ἐλεεινόν, τὸ ὑγρασίαν ἀναδίδον δάπεδον, τὰ ὑγρά τείχη, τὰ ἠκρωτηριασμένα καθίσματα, ἡ κατὰστικτος ἐκ μελάνης τράπεζα, τὸ ἐφθαρμένον ἐκ τῶν ἐνδυμάτων τῶν χωρικῶν κάλυμμα τῶν ἀνακλίντρων.

— Πούφ! ἐμόρφασε ναυτιῶν εἶνε νὰ σκάζῃ κανεὶς σ' αὐτὸ τὸ κουτί τῶν ρευματισμῶν.

Διατί νὰ μὴ εἶχεν, ὡς τόσοι ἄλλοι, γραφεῖον πολυτελές ὄχι ἐν Λιμόγγη, ἀλλ' ἐν Παρισίοις, ἐντὸς οἰκίας ἀνέτου, εἰς τὰς εὐγενεῖς συνοικίας;

Ἦρκει νὰ ἠδύνατο νὰ τὸ κερδίσῃ.

Ἐκάθησε πρὸ τοῦ γραφείου του, ἔθηκε πάλιν πρὸ αὐτοῦ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Λευκῆς δὲ Σαρναίου, ἐξέλεξε γραφίδας, ἔλαβε φύλλον λεπτοῦ χάρτου ἐκ τοῦ παλαιοῦ του μικροῦ ἐργαστηρίου, ὃ διετῆρει μετ' ἀληθοῦς ἔρωτος καλλιτέχνου, καὶ ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμάς.

Εἶτα ἐτέθη εἰς ἔργον.

Οἱ ἰατροὶ γράφουσι τὰς συνταγὰς των εἰς χαρακτηριστικὰς δυσαναγνώστους ὡς ἱερογλυφικά, καὶ ὁ ταγματάρχης Καμπεῦρόλ ἔπραττεν ὡς οἱ συναδέλφοί του. Ἄλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ἐπρόκειτο περὶ τινος τῶν παραγγελιῶν τῶν ἀποκομιζουσῶν εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ φαρμακοποιοῦ ποσὸν μετὰξὺ μίας ἕως πέντε δραχμῶν διὰ φιάλιον διῦλισμένου ὕδατος βαφομένου ὑπὸ τινῶν χρωματιστῶν σταγόνων.

Ὁ ταγματάρχης εἰργάζετο ὡς ἐπιμελής τις μαθητής. Ἐρριπτε συχνὰ βλέμματα ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς τῆς Λευκῆς, ἥτις τῷ ἐχρησίμευεν ὡς πρότυπον. Τὴν ἐμελέτα ἐν ταῖς ἐλαχίσταις λεπτομερείαις τῆς, τὴν ἐποθεῖται ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ παραθύρου, καὶ ἐκλινεν ἐπ' αὐτῆς ὡς μύωψ, καίτοι ἔχων τὸ βλέμμα λίαν διαπεραστικόν.

Τὸ πρῶτον, δὲν ἐφάνη ἐκ τοῦ ἔργου του νῦχαριστημένος, διότι τὸ ἐπανήρχισε δυσφορῶν.

Ἄλλ' ἐν τῇ δευτέρᾳ του δοκιμῇ ὑπῆρξε προφανῶς νῦχαριστημένος διότι ἀπεμάκρυνε τὸ φύλλον καὶ τῷ ἐμειδίασεν εὐαρέστως.

Οἱ χονδροὶ του ὀφθαλμοὶ ἀπήστραπτον ἐξ εὐχαριστήσεως ἐπὶ τῆς στοργῆς του μορφῆς.

Συνέπτυξε μετὰξὺ τῶν δακτύλων του τὸ ἀποτυχόν δοκίμιον καὶ τὸ ἔρριπεν εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων χαρτίων, ὅστις ἦτο κενός.

Εἶτα ἐδίπλωσε τὸ λεπτὸν φύλλον, ἐφ' οὗ εἶχεν ἐξασκῆσει τὰς ἰδιοφυίας του, τὸ ἤνωσε πρὸς τὴν ἐπιστολὴν τῆς Λευκῆς καὶ τὰ ἔθηκεν ἐντὸς χαρτοφυλακίου, ὅπερ ἐποθεῖται ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἐπενδύτου του.

Εἶτα ἐκάλεσε διὰ φωνῆς ἠχηρᾶς:

— Μονίκα, τὸ ταμπάρο μου! Ἔλα σύντομα λιγάκι, κόρη μου.

Μετὰ δύο λεπτὰ κατηυθύνετο βήματι ταχεῖ πρὸς τὸν «Χρυσοῦν Ἥλιον», ἔξευξε τὸν ἵππον του, ἀνέβη εἰς τὸν δίφρον καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὸ Βρέιλ Ἀγουσαν.

Ὁ κόμης Φίλιππος δὲ Βωνοᾶζ διετέλει ἐν διαθέσει πνεύματος ὅπως διαφόρῃ τῆς τοῦ ταγματάρχου.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Καμπεῦρόλ ἐξήρχετο τοῦ «Χρυσοῦ Ἥλιου», ὁ κόμης ἐπλανᾶτο ἐν τῷ ἄλσει του.

Τὸ ζοφερὸν τοῦ καιροῦ ἄρα γε ἠμαύρου τὰς ἰδέας του; Ἐγνώριζε τὸ φροῦδον τῶν ὑπολογισμῶν του καὶ τὸ μάταιον τῶν ἐλπίδων του;

Περιεφέρετο ρεμβάζων ὑπὸ τὰ γυμνὰ δένδρα, ὧν οἱ κλάδοι ἔσειον ἀνωθέν του σταγόνας ὀμίχλης ὁμοίως πρὸς βροχὴν.

Ἔβλεπε τὴν ὑπόθεσιν του ὑπὸ κακὴν φάσιν, καὶ ἐσκέπτετο ὅτι, ἀν ἡ τύχη δὲν ἔκαμνε θαῦμα τι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὄφειλε ν' ἀπηρεθεῖτο τοὺς Παρισίους, τὰς λέσχας των, τὰ χαρτία, τὰς κόρας καὶ πᾶν ὃ, τι ἡ μεγάλη πόλις παρέχει.

Πάντες ἔχουσι παρομοίας στιγμάς ἀποθαρρύνσεως.

Μάτην ἐπειράτο ν' ἀνεύρῃ τὰς ἐλπίδας, αἵτινες ἐξ ἀρχῆς τῷ εἶχον ριζωθῆ.

Μυρία προσκόμματα ἔβλεπε πρὸ αὐτοῦ καὶ τῷ ἐφαίνοντο ἀκατανίκητα.

Ἡ θέα τῆς ἀμάξης τοῦ ταγματάρχου Καμπεῦρόλ τὸν ἀνεζωπύρωσε κατὰ τι καὶ ὁ κόμης προχώρησε βήματά τινα πρὸς τὸν συνένοχόν του καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

Ὁ δόκτωρ ἐκλινεν ἔξω τοῦ δίφρου καὶ ἐσφενδόνισε τὰς τέσσαρας αὐτὰς λέξεις πρὸς τὸ οὖς τοῦ ξεναγοῦ του:

— Ἐχομε νέα καὶ νέα!

— Μπᾶ!

— Περιμένετε με εἰς τὸ δωμάτιόν σας καὶ μία καλὴ φωτιὰ δὲν θὰ εἶνε ἀσχημῆ, διότι αὐτὴ ἡ ὀμίχλη δὲν εἶνε τόσῃ ζεστή, π' ἀνάθεμά την!

Ὅτε ἐκάθησαν ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον, τὰ γόνατα πρὸς τὴν πυρὰν ἐστραμμένα. ὁ ταγματάρχης ἐξήτασεν ἐπιμελῶς τὰς θύρας καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι ἦσαν κλεισταί.

— Φοβεῖσθε τὰ ρεύματα, ἰατρεῖ; ἠρώτησεν ὁ κόμης μειδιῶν.

— Φοβοῦμαι μὴ μὰς ἀκούουν. Τίποτε ἄλλο.

— Πρόκειται λοιπὸν περὶ σοβαρῶν πραγμάτων;

— Περίπου.

— Εἰπέτε τα.

— Σὰς ἐνδιαφέρουν πλείοτερον ἢ ἐμέ.

— Τί συμβαίνει λοιπὸν;

— Συμβαίνει ὅτι ἕως τῶρα δὲν ἐγνώριζον ποῦ ἐβαδίζομεν μετὰ τὸ διαβολικὸν αὐτὸ συμβάν, ἐνῶ τῶρα...

— Τώρα;

— Ἐχω καλὰς ἐλπίδας.

— Πιστεύετε;

— Τὸ πρᾶγμα προχωρεῖ.

— Ποῖον πρᾶγμα, ἰατρεῖ;

— Ἐγὼ ἐν πρώτοις.

— Πῶς;

— Δὲν ἐννοῶ τὰς πορείας μου. Δὲν βλέπουν ἄλλον παρ' ἐμέ εἰς τοὺς δρόμους ἀπὸ τριῶν ἑβδομάδων.

— Τῷ ὄντι.

— Δὲν θὰ σὰς ἀποκρύψω τὰς τεραστίας προόδους, ἀς ἔκαμα ἐπὶ τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς πελατῆσός μου.

— Τὴν ἀξίζετε, ἰατρέ, ὑπέλαβεν ὁ Βωνοᾶζ μετὰ τινος τόνου εἰρωνείας.

— Δὲν τὴν ἀξίζω, ἀπήντησεν ἀναιδῶς, ἀλλὰ τὴν ἀπέκτισα. Αὐτὸ εἶνε τὸ οὐσιῶδες. Ἐδῶ, ὁ Ἰεωργίος Δαμβέρτος ἔχει γείνει φίλος μου. Κάτω ἐκεῖ, ἡ δούκισσα μ'ἔχει ὅπως οὐδένα ἄλλον εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην της. Ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ ἀπ' ἐδῶ ὁ καλὸς ἰατρός Καμπεϋρόλ ἀπ' ἐκεῖ Ἡ νεανίς αὐτὴ οὔτε γραμμὴν γράφει, δίχως νὰ με συμβουλευθῇ. Τόσον εἶνε τοῦτο ἀληθές, ὥστε με μετέτρεψεν εἰς γραμματοκιβώτιόν της. Ἰδιαίτερον, ἐννοεῖται.

— Ἄ!

— Εἶνε ὅπως ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς τὸ λέγω.

— Καὶ πρὸς ποῖον λοιπὸν γράφει ἰδιαίτερος;

— Ἀλλὰ δὲν τὸ ἐννοεῖτε;

— Πρὸς αὐτὸν τὸν Δαμβέρτον;

— Πρὸς τὸν ἐραστήν της, διάβολε! Κατέχει ἀκόμη τὴν θέσιν του εἰς τὰς ὑποθέσεις μας· δὲν δυνάμεθα νὰ τῷ τὴν ἀρνηθῶμεν.

— Εἶνε ἀληθές.

— Ὅθεν, τί ἀπαιτεῖται πρὸ παντός ἄλλου: Νὰ τὸν ἀπομακρύνωμεν, χωρὶς ἐλπίδα ἐπανόδου, διὰ ν' ἀπαλλαγῶμεν.

— Ἀναμφιβόλως.

— Λοιπὸν, φίλτατε κύριε, δὲν εἶνε τόσον εὐκόλον πρὸς τὸ παρὸν... διότι ἡ δεσποινὴς ἐπιμένει εἰς αὐτὸν... καὶ τὸ ἐννοῶ. Ὁρατὸς νέος, ἀνάθεμα!

— Δὲν διατείνομαι τὸ ἐναντίον.

— Ἡ δεσποινὴς Σαρναύ εἶνε πλήρης προτερημάτων. Ἐν μέσῳ τῶν προτερημάτων της, ἔχει μίαν ἐξαίρετον μικρὰν χρυσὴν καρδίαν, ἣν ἀφοῦ ἔδωκε, δὲν θέλει τώρα νὰ λάβῃ ὀπίσω.

— Σὰς τὸ εἶπε;

— Κἄτι καλλίτερον... Τὸ γράφει.

— Πῶς τὸ ἐμάθετε;

— Ὡ! ἀπλούστατα, ὅπως δύνασθε καὶ σεῖς νὰ τὸ μάθετε... ἀναγινώσκων τὴν ἐπιστολὴν της!

— Εἶνε παραβίασις ἀναξία!

— Προσέχετε λοιπὸν ἀκόμη εἰς αὐτά;

— Διάβολε!

— Ἐχετε προλήψεις;

— Ἀλλὰ!...

— Μὲ τὰς προλήψεις τίποτε δὲν γίνεται, σὰς τὸ προλέγω.

— Τὸ γνωρίζω.

— Ἀφετέ τὰς λοιπὸν κατὰ μέρος, ἂν ἔχετε ἀκόμη τοιαύτας. Ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα. Ἄλλως τε ἡ συνείδησίς σας, τὴν γνωρίζω, δὲν εἶνε τόσον αὐστηρὰ. Κάμετε ὡς ὁ θεράπων σας. Ἀναγνώσατε.

Ὁ Βωνοᾶζ δὲν ἐδίστασεν.

Ἀδιόρατον ἐρύθημα μόνον ἐχρωμάτισε τὸ ἠλιοκαῆς ἐκ τῆς ἐξοχῆς δέρμα του.

Ἦτο καλὸς εὐπατριδῆς καὶ ἐφέρετο ὡς χονδροειδῆς ἱπποκόμος.

Ὁ ταγματάρχης τὸν ἐξήταξε με ὕφος εὐσπλαγχνίας.

Ὅτε ὁ κόμης ἐτελείωσεν, ἐδίπλωσε πάλιν τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἀπέδωκε πρὸς τὸν ἰατρόν.

— Τί σκέπτεσθε; ἠρώτησεν οὗτος.

— Καὶ σεῖς;

— Ἐγὼ σκέπτομαι ὅτι ἂν τὸ ἐγχειρίσωμεν εἰς τὸν ἀνθρώπὸν μας, δύνασθε ν' ἀποχαιρετήσητε τὰς ἐλπίδας σας. Θὰ λάβῃ ὑπομονήν, συμφώνως πρὸς τὴν συμβουλὴν τῆς μικρᾶς, ἣτις ἐκφράζεται ὡς ἡ προσωποποίησης τῆς λογικῆς. Ἀργότερον θ' ἀνοιχθῇ ἡ ἀλληλογραφία καὶ ἡ θέσις ἐγένετο ἀπόρητος.

— Τότε, εἶπε κυνικῶς ὁ Βωνοᾶζ, λυποῦμαι ὅτι δὲν ἀφήκα τὸν Δαμβέρτον ὅπου τὸν εὔρον. Τῷ ἤξιζε νὰ ἔμειν ἐκεῖ.

— Ἄ! πᾶ! φίλτατε κόμη.

— Δὲν ἐλέγετε;...

— Χρειαζέται φιλανθρωπία, δαίμονα!

— Καὶ τὸ ρητόν σας: Ὁ σκοπὸς ἀγιάζει...

— Τὰ μέσα;

— Ναί.

— Ἐχομεν ἄλλα.

— Δὲν βλέπω τοιαῦτα.

— Τόσον ὀλίγην ἔχετε ἐφευρετικότητα; Ἐν πρώτοις δυνάμεθα νὰ μὴ δώσωμεν τὴν ἐπιστολὴν...

— Πραγματικῶς.

— Ἐπειτα δυνάμεθα νὰ τὴν ἀναπληρώσωμεν...

— Πῶς;

— Δι' ἄλλης, διάβολε!

Ὁ κόμης συνέπτυξε τὰς ὀφρῦς.

— Ἐν πρώτοις ἀπαιτεῖται νὰ γραφῇ... Καὶ νὰ γίνῃ ἐπιτηδεῖως... Ἐπὶ πλέον θὰ ἐλαμβάνομεν ἀνάγκην ἐμπιστῶν... συνενόχων!

— Ἐνός μόνου, ἐδήλωσεν ὁ Καμπεϋρόλ.

— Τίνος λοιπὸν;

— Ἐμοῦ.

— Δύνασθε;

— Ἀναγνώσατε, εἶπεν ἐκ νέου ὁ ταγματάρχης ἐν πλήρει ἀταραξίᾳ.

Ὁ Βωνοᾶζ ἔλαβεν ἐπιστολὴν πολὺ βραχυτέραν τῆς ἀλλῆς καὶ τὴν διέτρεξε μετὰ τινος δυσπιστίας.

Ἄλλ' ἀπὸ τῆς πρώτης γραμμῆς ἡ ὄψις του ἐξέφρασε βαθεῖαν εὐαρέσκειαν. Ἦτο ἀδύνατον νὰ διέκρινε τις μεταξὺ τῶν δύο γραφῶν τὴν ἐλαχίστην διαφορὰν.

Ἴδου τὸ περιεχόμενον τῆς ἐτέρας ἐπιστολῆς:

• Ἀγαπητέ μου Γεώργιε,

• Πολὺ ἐσκέφθην ἀφ' ἧς τελευταίου εἶδομεν ἀλλήλους, θὰ ἦσο ἐξωργισμένος διότι ἀπεποιήθην νὰ σὲ ἀκολουθήσω. Ἦδυναμην νὰ πράξω ἄλλως καὶ νὰ ἐθυσιάζον εἰς μάτην τὴν ὑποληφθεῖσάν μοι ἀπέναντι τοῦ κόσμου τιμὴν;

• Οἶμοι, ὅση μᾶλλον σκέπτομαι, τόσον κατανοῶ ὅτι τὸ πᾶν μᾶς ἐμποδίζει τοῦ νὰ ἐπανιδώμεν ἀλλήλους, ἐπὶ πολὺ τοῦλάχιστον. Ἴσως τὸ μέλλον μᾶς ἐπιφυλάσῃ ἡμέρας καλλιτέρας. Τὸ παρὸν εἶνε ἀφόρητον καὶ μὲ ἀπελπίζει.

• Ἡ δούκισσα εἶνε καλὴ δι' ἐμέ. Ἐγκαταλείπουσα αὐτὴν θὰ ἔσυρον εἰς τὸν πηλὸν τὸ ὄνομα τὸ ὅποσον φέρω, θὰ ἐπλήρωνον τὴν εὐμένειαν καὶ τὴν συγγνώμην της διὰ μαύρης ἀχαριστίας.

• Δὲν αἰσθάνομαι τοιοῦτο θάρρος.

• Ὑγίαινε, ἀγαπητέ Γεώργιε, καῦσον τὴν ἐπιστολὴν μου. Σὲ γνωρίζω ὡς ἀνθρώπον καρδίας καὶ τιμῆς. Ἐθωπεύσαμεν μίαν χίμαιραν! Ἐχωμεν τὴν δύναμιν τοῦ νὰ τὴν λησμονήσωμεν, περιμένοντες ἡμέρας ἐλευθερίας, αἰτινες θὰ ἐπέλθωσιν ἴσως.

• Ἡ δυστυχὴς σου φίλη

• Λ. . . .

Ὁ Βωνοᾶζ ἐπένευσε διὰ νεύματος.

Ὁ ταγματάρχης ὑπέλαβε:

— Πῶς σὰς φαίνεται; Δὲν εἶνε κατάλληλον τὸ ὕφος του; Δὲν φαίνεται δι' αὐτῶν ἐπιβαλλομένη ἡ ρῆξις; Δὲν αἰσθάνεται τις ἐκ τῆς ἐννοίας τῶν γραφομένων ὅτι πᾶσα ἰδιοτροπία σβέννυται ἀπέναντι τῆς σκέψεως, ὅτι τὸ ἐκληφθὲν ὡς ἔρωσ ἦτο ἀπλῆ ἐπιθυμία τῶν αἰσθήσεων! Ἡ λέξις χίμαιρα δὲν ἀποδεικνύει τὴν ὑπόστασιν, ἣν ἀδύνατον νὰ ὑπερεπήδα τις. Δὲν φαίνεται ἡ ἐπιστολὴ ἔχουσα ὡς ἀποτέλεσμα τὸ νὰ προκαλέσῃ ἐκρηξιν ὀργῆς παρ' αὐτῷ τῷ κατωτέρας τάξεως ἐραστῇ πρὸς ὃν λέγει τὰ δέοντα δι' ἐκλεκτῶν φράσεων; εἴθε ἀνθρώπος τιμῆς, γράφει ἡ δεσποινὴς Σαρναύ. Τί ἄλλο σημαίνει τοῦτο ἢ ὅτι: Μ' ἔβλαψες

πολὺ... ἤμην ἀπλοῦν παιδίον. Παραιτήθητι πάσης ἐπ' ἐμοῦ ἀξιώσεως. Θὰ ἦτο ἄξιμον νὰ κατεχρᾶσο τῶν δικαιωμάτων, ἀ σοὶ παρεχώρησα καὶ ὑποσχέσεως ἦν ἐξεστίμισα ἐπιπολαίως. Ἐὰν ἦσαι γενναῖοψυχος, ἀπόδος μοι αὐτήν!

— Ἄ! ὑπέλαβεν ὁ Βωνοᾶζ ἐπτοημένος, δὲν σὰς ὑπέθετον κάτοχον τῶσων προτερημάτων, καὶ εἶσθε μίᾳ τελειότης!

— Θὰ ἴδῃτε πολλὰ ἄλλα, δαίμονα! ἀνέκραξεν ὁ ταγματάρχης, ἀλλά, φίλιτατε κύριε, ὑπὸ ἓνα ὄρον.

— Ἄ! ἐπέειπεν ὁ κόμης, ψυχρανεῖς αἰφνης καὶ προσηλῶν τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ Καμπεϋρόλ, ὑπάρχει ὄρος!

— Ἀναμφιβόλως. Ἀναγνωρίζετε τὴν ἄξιαν, καὶ δικαίως, χωρὶς ἐμοῦ, τολμᾶ εἰπεῖν, ἀδύνατον ἢ ὑπόθεσις νὰ εὐωδοῦτο. Ἐπομένως ἐπωφελοῦμαι αὐτῆς.

— Ἐνόμιζον ὅτι...

— ... συνεφωνήσαμεν δι' ἓν ποσόν; συνεπλήρωσεν ὁ ταγματάρχης.

— Τῷ ὄντι.

— Γελοῖον, ἀγαπητὴ κύριε, ὅπως γελοῖον διὰ σχέδιον τοῦ ἀέρος, χωρὶς ὑπόστασιν. Λοιπόν, αὐτὸ τὸ σχέδιον λαμβάνει σάρκα... ἢ ἐπιρροή μου αὐξάνει... Ἐχὼ τὰς πληροφορίας μου καὶ ἰδοὺ τί σὰς λέγω.

— Ἴδωμεν.

— Εἶσθε κατεστραμμένος... κατὰ βάθος.

— Ἔστω, ἐπένευσε ξηρῶς ὁ Βωνοᾶζ. Ἐπειτα;

— Ἡ περιουσία τῆς δεσποινίδος Σαρναίου εἶνε πριγκηπική, κολοσσαία...

— Ἐξακολουθεῖτε.

— Ἴνα τὴν ἐπιτύχητε, ἀπαιτεῖται θαῦμα ἐπιδειξιότητος. Θὰ τὸ ἀρνηθῆτε;

— Ποσῶς.

— Καλὰ. Τί εἶνε εἴκοσι χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα ἀπέναντι τοιαύτης περιουσίας; Μία παιδιά.

— Τὰς θέλετε;

— Ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας, ναί.

— Εἶνε ἡ τελευταία σας ἀπαίτησις;

— Καὶ πολὺ ὀλιγαρκῆς εἰμαι. Λοιπόν, ἀφοῦ θέλω νὰ τὰς κερδίσω, θὰ μὲ ἀφήσητε νὰ διευθύνω τὰ πράγματα... Σὰς λέγω ὅθεν καὶ ἐγὼ τώρα: Θὰ ἐνεργῆτε μόνον συμφῶνως μὲ τὰς ὀδηγίας μου... Εἶμαι εἰς ἀρκετὰ στενόχωρον θέσιν, σχεδὸν πένης. Ἐμπιστεύθητε εἰς ἐμέ... Δὲν σὰς ὑπόσχομαι τὴν ἐπιτυχίαν... Τὴν ἐλπίζω μόνον. Εἶνε καὶ αὐτὸ πολὺ. Ὁμολογήσατέ το.

— Ἀφοῦ πρέπει!

— Δὲν εἶνε τίποτε, διάβολε! Δὲν ἐννοῶ νὰ σὰς στενοχωρήσω... Θέλω μόνον νὰ κρατῶ ἐνέχυρον...

— Ὅποιον;

— Γνωρίζετε νὰ γράφετε;

— Καλλίστα.

— Λάβετε τὰ ἀπαιτούμενα.

— Ἐχὼ ἐδῶ.

— Τώρα ὑπαγορεύω.

«Ὁ ὑπογεγραμμένος, Φίλιππος κόμης Βωνοᾶζ, ὑποχρεοῦμαι, κατὰ πλήρη συγκατάθεσιν μου, νὰ μετρήσω πρὸς τὸν ἱατρὸν Καμπεϋρόλ, Εὐσέβιον, τοῦ Πρεϋλύ, τὸ κεφάλαιον...»

— Τὸ κεφάλαιον;... παρετήρησεν ὁ κόμης.

— Γράφετε, διέταξεν ὁ Καμπεϋρόλ:

«...Τὸ κεφάλαιον εἰσοδήματος εἴκοσι χιλιάδων φράγκων, καθ' ἣν ἡμέραν νυμφευθῶ τὴν δεσποινίδα Λευκὴν δὲ Σαρναίου. Καὶ τοῦτο διὰ τὰς φροντίδας καὶ τὰς ἐκδουλεύσεις του.

«Ἐγένετο ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Βωνοᾶζ, τὴν τετάρτην Δεκεμβρίου γίλια ὀκτακόσια ἐξήκοντα ἑπτὰ.»

— Ἐτελείωσεν;

— Ἐτελείωσεν.

— Ἰπογράφαστε.

Ὁ Φίλιππος Βωνοᾶζ ἐχάραξεν ὑπογραφήν κάτωθεν τοῦ συμφωνητικοῦ μὲ τὴν λύπην ἠττημένου, ἀπολέσαντος μίαν ἐπαρχίαν.

— Ἐχομεν ἀκόμη καιρὸν, ὑπέλαβεν ὁ ἱατρὸς ἀποτόμως, ἂν θέλετε, ἀνακαλέσατέ το.

— Λάβετε, εἶπεν ὁ κόμης.

Ὁ Καμπεϋρόλ παρέλαβε τὸ χαρτίον μετὰ προφανοῦς εὐχαριστήσεως.

— Ἀπὸ τοῦδε θὰ σὰς παράσχω τὴν πρώτην μου ἐκδουλεύσιν, εἶπεν. Ἀναβαίνω εἰς τοῦ ἀσθενοῦς σας. Θὰ προσέχητε νὰ μένω μετ' αὐτοῦ μόνος.

— Ἐχει καλῶς.

— Ἐὰν ἐχητε περιέργειαν νὰ ἴδῃτε τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας μου, λάβετε θέσιν εἰς τὸ παραπλεύρως δωμάτιον.

— Ἐκεῖ θὰ ἦμαι.

Ὁ ταγματάρχης ἐσκέπτετο ἀπομακρυνόμενος.

— Αὐτὸς ὁ Βωνοᾶζ εἶνε εὐπατρίδης μόνον κατὰ τὴν ἐνδυμασίαν. Πρὸ ὀλίγου παρεβίαζε τὸ μυστικὸν ἐνός γράμματος, καὶ τώρα ἀκούει ὀπίσω τῶν θυρῶν! Καὶ ὀμιλεῖ διὰ προλήψεις καὶ συνειδήσιν! Καλὰ λοιπόν!

ΙΣΤ'

Καρδιά τρωθεῖσα.

Ἀχάριστος θὰ ἦτο ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος, ἂν παρεπονεῖτο κατὰ τοῦ δόκτορος Καμπεϋρόλ.

Οὐ μόνον τὰ τραύματα τῷ ἐθεράπευεν, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν πληξίν τῷ διέλυε μὲ τὸ διαχυτικὸν τοῦ ὕφους του καὶ τὴν εὐθυμίαν του.

Μέχρι τοῦδε ὁ τραυματίας σπανίως εὗρισκε τὴν εὐκαιρίαν ἵνα τῷ λέγῃ λέξεις τινὰς περὶ Ζονσέρης.

Ὁ ταγματάρχης ὑπεξέφευγε πάντοτε ἐπιτηδεῖως τὸ ζήτημα, κλείων τὸ στόμα τοῦ ἀσθενοῦς του ὁσάκις ἤθελε περὶ αὐτοῦ νὰ ὀμιλήσῃ.

— Δὲν σὰς ζητῶ ἐκμυστηρέσεις. Τὸ ἐπάγγελμά μου δὲν τὸ ἐπιτρέπει. Ὑπόθεσις ἔρωτος, δὲν ἔχει οὕτω; Αἱ κυρίαί τῆς Ζονσέρης εἶνε πελαττιδές μου. Δὲν θέλω τίποτε νὰ μάθω ἵνα μὴ ἦμαι ὑπόχρεως νὰ σὰς ἀπαντήσω. Λεπτὴ ἢ θέσις, πειρασμέ!

Ὁ πυρετὸς τοῦ νέου μόνον μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν κατηνύσθη. Βελτίωσις ἐπαισθητὴ ἐξεδηλοῦτο ἐν αὐτῷ. Αἱ πληγαὶ του ἐπουλοῦντο.

Ἡδυνήθη νὰ γράψῃ πρὸς τὸν πατέρα του. Ἴνα τῷ ἐκθέσῃ εἰδήσεις περὶ ἑαυτοῦ καὶ τὸν καθησυχάσῃ. Ὁ καλλιεργητὴς τοῦ Βοασσὺ τὸν ἐνόμιζε ταξιδεύοντα εἰς τὰ Πυρηναια, παραπλεύρως τοῦ Βιαρίτζ.

Εἰς Βρέιτλ, ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος εὕρισκετο ἐν ὑγίει καὶ χλιαρᾷ ἀτμοσφαιρᾷ, περιβαλλόμενος ὑπὸ περιποιήσεων καὶ συμπαθειῶν.

Πιστὴ εἰς τὴν ἀποστολήν τῆς ἡ γράψα Νανέττα σπανίως τὸν ἐγκατέλειπε, τὸν ἔτερπε δὲ μὲ τὸ χωρικὸν ἰδίωμα τῆς ὀμιλίας τῆς.

Ὁ κόμης, ἐκ λεπτῆς διακρίσεως, δὲν τὸν ἠνώχλει δι' ἐπισκέψεών του, καὶ τὸν ἀφινεν ἀπολύτως μόνον.

Ἐν ὀλίγοις, ὁ τραυματίας ὤφειλε νὰ εὐλογῇ ἐκείνους, οἵτινες τὸν συνέτριξαν καὶ τὸν περιέβαλλον, καὶ τὴν εὐγένειαν μεθ' ἧς τὸν μετεχειρίζοντο.

Τὴν ἡμέραν ταύτην ἐδεξιῶθη τὸν Καμπεϋρόλ μετ' ἀγαθοῦ μειδιάματος.

— Αἱ! εἶπεν ὁ ἱατρὸς, πηγαίνομεν καλλίτερα, διάβολε! Καλὸ πρόσωπο! χρῶμα ἄκρας ὑγείας! Γρήγορα θὰ σταθοῦμε στὰ πόδια μας, ἀνάθεμα!

Ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος ἔσισε τὴν κεφαλὴν.

— Ἀκόμη δυστυχῶς, ἐψιθύρισε.

[Ἔπεται συνέχεια].

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Ἐνταῦθα εὐρέθην εἰς ἀμηχανίαν. Εἰς τὸ βάθος τῆς πλατείας ἔβλεπον τὸν ὄγκον τῆς Μητροπόλεως καὶ ἡ περιέργεια μὲ παρώτρυνε νὰ βλέπω τὸν ὄγκον. Εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων ἀπ' ἐμοῦ βημάτων ἔβλεπον τὸ προσωπάκι ἐκεῖνο. καὶ περιέργεια ἐξίσου ζῶντ' αὐτὸν μὲ ἠνάγκαζε νὰ βλέπω τὸ προσωπάκι, μὴ θέλων δὲ νὰ χάσω τὴν ἐκ τῆς πρώτης ὄψεως τοῦ ναοῦ ἐντύπωσιν, οὔτε τὴν φεύγουσαν θέαν τῆς γυναικός, ἔτρεχον μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τὸ προσωπάκι εἰς τὸν θόλον καὶ ἀπὸ τὸν θόλον εἰς τὸ προσωπάκι μὲ τὸσον ἀγωνιώδη ἀπληστίαν, ὥστε ἡ ὥραία ἀγνωστος θὰ ἐπίστευσε βεβαίως ὅτι εἶχον ἀνεύρει ἀναλογίαν τινὰ εἰς τὰς γραμμάς, ἢ μυστηριώδη τινὰ δεσμὸν συμπαιδείας μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ κτιρίου, διότι καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἐστράφη νὰ ἴδῃ τὸν ναόν, διελθοῦσα δὲ πλησίον μου ἐμειδίασεν.

Ἡ Μητρόπολις τῆς Βαλλαδολίδου, καίπερ μὴ περατωθεῖσα εἰσέτι, εἶνε ἐκ τῶν μεγαλειτέρων μητροπολιτικῶν ναῶν τῆς Ἰσπανίας· εἶνε ἐπιβλητικὸς ὄγκος ἐκ γρανίτου, παράγων ἐν τῇ ψυχῇ τῶν δυσπίστων τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν καὶ ὁ ναὸς τοῦ Pilar τῆς Σαραγώσσης.

Μόλις εἰσέρχεται τις μεταφέρεται νοερῶς εἰς τὴν Βασιλικὴν τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Εἶνε μεγαλοπρεπὴς καὶ ἀπέριττος ἀρχιτεκτονικὴ, ἥτις ἐκ τοῦ βαθέος χρώματος τῶν λίθων προσλαμβάνει ὄψιν μελαγχολικὴν. Οἱ τοῖχοι εἶνε γυμνοί, οἱ σπηλοὶ σκοτεινοί, τὰ τόξα, οἱ κίονες, αἱ θύραι, τὰ πάντα γιγαντώδη καὶ σοβαρά. Εἶνε ἐκ τῶν μητροπόλεων ἐκεῖνων, αἵτινες σὲ ἀναγκάζουσι νὰ προσεύχῃσαι μετὰ τινος συναισθήματος κρυφίου τρόμου. Δὲν εἶχον ἰδῆ ἀκόμη τὸ Ἐσκουριάλιον ἀλλὰ τὸ ἐφαντάσθην. Εἶνε τφόντι ἔργον ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀρχιτέκτονος. Ὁ ναὸς ἐγκατελείφθη ἡμιτελής ὅπως οἰκοδομηθῆ ἢ μονή, ὁ ἐπισκεπτόμενος δὲ ταύτην ἀναμιμνήσκειται καὶ τοῦ ναοῦ.

Δεξιόθεν τοῦ Μείζονος Βωμοῦ, ἐν τινι μικρῷ σηκῷ, εὐρηται ὁ τάφος τοῦ Πέτρου Ἀνσουρεθ, ἀρχόντος καὶ εὐεργέτου τῆς Βαλλαδολίδου, ὑπεράνω δὲ τοῦ μνημείου κεῖται τὸ ξίφος αὐτοῦ. Ἡμῖν μόνος ἐντὸς τοῦ ναοῦ καὶ ἤκουον ἀντηχοῦντα τὰ βήματά μου· αἰφνης μὲ κατέλαβεν ἰσχυρὸν ῥιγος καὶ δὲν εἰζεύρω ποῖος παιδικὸς φόβος. Ἔστρεψά τὰ νῶτα πρὸς τὸν τάφον καὶ ἐξῆλθον.

Ἐξερχόμενος συνήντησα ἱερέα τινὰ καὶ τὸν ἠρώτησα ποῦ ἔκειτο ἡ οἰκία, ἐν ἣ κατώκησεν ὁ Κερβάντης. Μοὶ ἀπεκρίθη ὅτι ἔκειτο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κερβάντου καὶ μοὶ ἔδειξεν ἀπὸ ποῖον μέρος ἔπρεπε νὰ μεταβῶ. Τὸν ἠύχαριστησα, μὲ ἠρώτησεν ἐὰν ἤμην ξένος, τῷ ἀπεκρίθην καταφατικῶς, «de Italia?» — «de Italia»· («ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν;» — «ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν».) Μὲ παρετήρησεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἀπεκαλύφθη καὶ ἐξηκολούθησεν τὸν δρόμον του.

Ἀπῆλθον καὶ ἐγὼ ἐξ ἀντιθέτου μέρους, ἀλλὰ μοὶ ἐπηλήθην ἡ ἐξῆς ἰδέα:

— «Στοιχηματίζω ὅτι ἐσταμάτησε νὰ ἴδῃ πῶς εἶνε καμωμένος ἓνας δεσμοφύλαξ τοῦ Πάπα».

Ἐστράφη καὶ ἦτο πραγματικῶς ἐκεῖ ἀκίνητος ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας, καὶ μὲ παρετήρει μετὰ μεγάλης περιέργειας.

Δὲν κατάρθωσα νὰ κρατήσω τὸν γέλωτα, καὶ ἐδικαιολόγησα αὐτὸν δι' ἐνός χαριετισμοῦ: «Beso a usted la mano!» (Σὰς φιλοῦ τὸ χερί!) καὶ ἐκεῖνος πρὸς με: «Buenos dias!» (Καλημέρα σας!) καὶ ἔφυγεν· ἀλλὰ βεβαίως

θὰ προσέθεσεν, οὐχὶ ἀνευ ἀπορίας, ὅτι, διὰ νὰ εἶμαι Ἰταλός, δὲν εἶχον καὶ τὸσον ὄψιν ἀγύρτου.

Διέσχισα δύο ἢ τρεῖς στενάς καὶ σιγηλὰς ὁδοὺς καὶ ἔφθασα εἰς τὴν ὁδὸν Κερβάντου, ὁδὸν μακράν, εὐθεῖαν, βορβορώδη καὶ ἔχουσαν ἐκατέρωθεν αὐτῆς πενιχρὰς οἰκίας. Ἐβάδισα ἐπ' ὀλίγον μὴ συναντῶν ἢ στρατιώτην τινὰ, ἢ καμμίαν criada (ὑπηρέτριαν) ἢ ἡμίονόν τινα καὶ παρατηρῶν ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀνὰ τοὺς τοίχους εἰς ἀναζήτησιν τῆς ἐπιγραφῆς: — «A qui vivió Cervantes ec.» — (ἐνταῦθα ἔζησεν ὁ Κερβάντης κτλ.) ἀλλ' οὐδὲν εὐρον.

Φθάσας εἰς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ εὐρέθην ἐν ἀνοικτῷ πεδίῳ. Δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ ζῶσα. Ἔστην ἐπ' ὀλίγον, παρετήρησα περίξ, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπέστρεψα. Συνήντησα ἡμίονόν τινα καὶ τὸν ἠρώτησα:

— «Donde está la casa que vivió Cervantes!» (Ποῦ εἶνε τὸ σπίτι ὅπου ἔζησεν ὁ Κερβάντης;)

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἐμαστίγωσε τὸν ἡμίονον, καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ἡρώτησα στρατιώτην τινὰ, μὲ παρέμπεψεν εἰς τι ἐργαστήριον. Ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ ἠρώτησα γρατῆν τινὰ, δὲν μὲ ἐνόησε, ἐνόμισεν ὅτι ἐζήτην νὰ ἀγοράσω τὸν Δόν Κισσῶτον καὶ μὲ παρέπεμψεν εἰς τινὰ βιβλιοπώλην.

Ὁ βιβλιοπώλης, ὅστις ἤθελε νὰ περάσῃ διὰ σοφὸς καὶ ἐδίσταζε νὰ μοὶ εἴπῃ ὅτι δὲν ἤξευρε τίποτε περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Κερβάντου ἤρχισε νὰ κοπανίξῃ ἄερα, ὁμιλῶν μοι περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων τοῦ milagroso escritor (θαυμασίου συγγραφέως) καὶ οὕτω ἐδέησεν ἐπὶ τέλους νὰ ἀπέλθω, χωρὶς οὐδὲν νὰ ἴδω.

Καὶ ὅμως πρέπει νὰ σῶζεται ὁ οἶκος ἐκεῖνος (καὶ βεβαίως θὰ τὸν ἀνεύρισκον, ἐὰν ἐζήτην αὐτὸν καλλίτερον), ὅχι μόνον διότι κατώκησεν ἐν αὐτῷ ὁ Κερβάντης, ἀλλὰ διότι ἐν αὐτῷ συνέβη τι, οὐτινος ἀπαντῆσαι οἱ βιογράφοι αὐτοῦ ποιοῦσι μνείαν.

Ὀλίγον μετὰ τὴν γέννησιν Φιλίππου τοῦ Δ', συναντηθέντες νύκτα τινὰ αὐλικὸς τις ἱππότης καὶ τις ἀγνωστος ἦλθον, ἀδελφὸν διατί, εἰς λόγους· ἔσυραν ἀμφοτέροι τὰ ξίφη των, ἐκτυπήθησαν καὶ ὁ ἱππότης ἐπλήγη θανασίμως. Ὁ ἀγνωστος ἐγένετο ἀφαντος, ὁ δὲ τραυματίας αἰμόφυρτος, ἔτρεξε καλῶν εἰς βοήθειαν, εἰς παρακείμενον τινὰ οἶκον.

Ἐν τῷ οἴκῳ ἐκεῖνῳ κατώκουν ὁ Κερβάντης μετὰ τῆς οἰκογενείας του καὶ ἡ χήρα περιωνύμου τινὸς χρονογράφου μετὰ τῶν δύο υἱῶν τῆς. Εἰς τούτων ἔτρεξεν, ἤγειρε τὸν πληγωμένον καὶ ἐκάλεσε τὸν Κερβάντην, ὅστις ἐκοιμήατο. Ὁ Κερβάντης κατήλθε καὶ ἐβοήθησε τὸν φίλον του ὅπως μεταφέρωσι τὸν ἱππότην εἰς τὸν οἶκον τῆς χήρας. Μετὰ δύο ἡμέρας ἀπέθανεν. Ἀνεμίχθη ἡ δικαιοσύνη, ἀνεζητήθη ἡ ἀφορμὴ τῆς μονομαχίας καὶ ἐπιστεύθη ὅτι ἀμφοτέροι οἱ μονομαχήσαντες ἠρῶντο τῆς θυγατρὸς ἢ τῆς ἀνεψίας τοῦ Κερβάντου. Ὀλόκληρος ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ ἐτέθη ὑπὸ κράτησιν. Μετὰ τινὰ χρόνον ἀφέθησαν ἐλεύθεροι καὶ οὐδὲν πλέον ἐγνώσθη. Ἐπέπρωτο καὶ τοῦτο ἀκόμη νὰ συμβῆ εἰς τὸν δυστυχεῖ συγγραφέα τοῦ Δόν Κισσῶτου!

Ἐν τῇ ἰδίᾳ ὁδῷ Κερβάντου ἀπήλαυσα σκηνῆς τινος, ἥτις μὲ ἀντήμειψεν ἑκατονταπλασίως διὰ τὴν μὴ ἀνεύρεσιν τῆς οἰκίας.

Διερχόμενος πρὸ τινος θύρας, εἶδον εἰς τὸ τέλος τῆς κλίμακος μικρὰν τινὰ Καστιλιανὴν δώδεκα ἕως δεκατριῶν

ἐτῶν, ὥραϊαν ὡς ἀγγελουδάκι, ἡ ὁποία ἐκράτει εἰς τὰς ἀγγάλας τῆς ἑν βρέφος. Δὲν εὐρίσκω λέξεις ἀρκετὰ τρυφερὰς καὶ εὐγενεῖς ἵνα περιγράψω τὴν πράξιν αὐτῆς!

Παιδικὴ τις περιέργεια τῶν ἀπολαύσεων τῆς μητρικῆς στοργῆς εἶχεν ἡδέως κεντήσει αὐτήν. Τὰ κομβία τοῦ ὑποκαμίσου αὐτῆς εἶχον ἐξέλθει ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκ τῶν ὀπῶν τὸ ἑν μετὰ τὸ ἄλλο ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν δειλῶν δακτύλων αὐτῆς.

Ἦτο μόνη, οὐδένα θόρυβον ἤκουεν εἰς τὴν ὁδόν, εἶχε βυθίσει τὴν χεῖρα αὐτῆς εἰς τὸ στήθος τῆς

Τότε, ἴσως, ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀμφίβολος, ἀλλὰ οἴψασα βλέμμα ἐπὶ τοῦ βρέφους καὶ ἀναλαβούσα θάρρος, ἔκαμιν ἐλαφρὰν τινὰ κίνησιν μὲ τὴν χεῖρα, ἣν εἶχε κρύψει εἰς τὸ στήθος τῆς καὶ ἀπεκάλυψεν ὅ,τι ἠδυνήθη. Κρατούσα δὲ ἀνοικτὰ τὰ χεῖλη τοῦ βρέφους διὰ τοῦ λιχάνου καὶ τοῦ μέσου δακτύλου ἔλεγε πρὸς αὐτὸ φιλοστόργως: «Héla aqui» (νά το), καὶ τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτο πύρινον, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐμειδίων γλυκύτατα. Ἀκούσασα τὰ βήματά μου ἔρρηξε κραυγὴν καὶ ἐξηφανίσθη.

Ἀντὶ τῆς οἰκίας τοῦ Κερβάντου, εὐρον εἰς μικρὸν ἐκεῖθεν ἀπόστασιν τὸν οἶκον ἐν τῷ ὁποίῳ ἐγεννήθη ὁ δὸν Ἰωσήφ Ζορίλλα, ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων συγχρόνων Ἰσπανῶν ποιητῶν, ζῶν ἔτι τὴν σήμερον, ὅστις δὲν πρέπει νὰ συγχέεται μὲ τὸν Ζορίλλα, τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ριζοσπατικῆς κόμματος, μολονότι καὶ οὗτος ἀγαπᾷ τὴν ποίησιν καὶ τὴν διασκορπίζει ἀφειδῶς κατὰ τὰς πολιτικὰς ἀγορεύσεις του, ἐνισχύων αὐτὴν διὰ μεγάλων κραυγῶν καὶ μανιωδῶν χειρονομιῶν.

Ὁ δὸν Ἰωσήφ Ζορίλλα κατέχει, κατ' ἐμὴν γνώμην, ἐν τῇ Ἰσπανικῇ φιλολογίᾳ ἀνωτέραν κατὰ τι θέσιν ἐκείνης, ἣν ἐν τῇ ἰταλικῇ κατέχει ὁ Πράτης, πρὸς τὸν ὅποιον πολὺ ὁμοιάζει κατὰ τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα, τὸ πάθος, τὴν γονιμότητα, τὸ αὐτόματον, τὸ τερπνόν καὶ τολμηρὸν ἐν ταυτῷ, ὅπερ ἐξάπτει τὰς νεανικὰς φαντασίας. Καὶ ἡ ἀπαγγελία δ' αὐτοῦ, ὡς λέγεται, ἤχηρὰ καὶ μεγαλοπρεπῆς, καίτοι ὀλίγον μονότονος, ἐνθουσιᾷ τοὺς Ἰσπανούς.

(Ἐπιτετα συνεχῆς).

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ANGE BÉNIGNE

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Ἄ! ἀγαπῶς, ἀληθῶς! ὁμιλεῖτε μετὰ ὕψους μαρτυροῦντος τὸσαύτην πετραν... (μειδιῶσα). Σὰς ἐνόμιζα τοῦλάχιστον δέκα ἔτη... εἰς τὰ δεσμά.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Πῶς! κυρία, ὁμιλεῖτε οὕτω κατὰ τὴν σοβαρὰν στιγμὴν, εἰς τὴν εὐρίσκασθε; ... Δεικνύετε ἐλευθερίαν πνεύματος, ἣτις μὲ φέρει εἰς θαυμασμόν· τίς ἠξέυρει, ἴσως προγευθῶ μὲ καλὴν ὄρεξιν. Ἴδου ὅτι πλησιαζόμεν εἰς Villeneuve Saint Georges, θὰ φωνάξω τὸν ὑπηρετὴν μου, ὅστις ὄφειλε νὰ εἶνε ἐφωδιασμένος μὲ τροφὰς ἀποστρέφομαι τὰ φαγητὰ τῶν σταθμῶν, θὰ λογισθῶ δὲ εὐτυχῆς, κυρία, ἂν μοιρασθῆτε μετ' ἐμοῦ τὸ πρόγευμά μου.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Εὐχαρίστως, κύριε· ἀλλ' ἄς ἀναμείνωμεν πρῶτον νὰ ἐπιθεωρήσωμεν τὸν λοχαγὸν Prestige, θέλετε; Θὰ εἶνε ὑπόθεσις τελειωμένη ὕστερον θὰ μείνωμεν ἡσυχοὶ μέχρι Melun. Τὶ θελκτικὸν πρᾶγμα τὰ δάση ταῦτα! Ἀγαπάτε τὴν ἐξοχὴν;

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Ἀγαπῶ τὰ πάντα ὅταν ἀγαπῶ, καὶ τὰ πάντα μοὶ εἶνε ἀδιάφορα ὅταν δὲν ἀγαπῶ...

Κυρία δὲ Μασσεπέν, (παρατηροῦσα εἰς τὴν θυρίδα). — Βλέπετε ἕναν ἵππον καλπάζοντα μετὰ τῶν δένδρων

μὲ ἐρυθρὰς περικνημίδας; Ἴδου τώρα ὅτε ἡ γραμμὴ βραδύνει τὴν πορείαν! Εἶνε ὁ λοχαγός! Ἦδη ἐξετέλεσε μικρὸν τι φαντασιοκόπημα! Θὰ ἀφιππεύσῃ καὶ θὰ ἀποκαλυφθῇ.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Τί μέλω νὰ τῷ εἴπω;

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Ἀπολύτως οὐδέν, θὰ φαινῶμεθα ὅτι δὲν γνωρίζομεν ἀλλήλους.

Φωνάζουν πέντε λεπτῶν σταθμὸν. Τινὲς κατέρχονται. Ὁ λοχαγός, ἐπιχαρίτως ἐρείδόμενος ἐπὶ τῆς λαβῆς τῆς θυρίδος, ἀνταλλάσσει λέξεις τινὰς μετὰ τῆς κυρίας δὲ Μασσεπέν· δίδουσι τὰς χεῖρας, μειδιῶσι καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία ἀναχωρεῖ.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Αἶ, λοιπὸν τί λέγετε;

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Δὲν εἶνε κακὸς ὁ λοχαγός, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ τῷ ἐδίδον τὴν ἀδελφὴν μου διὰ συζυγον.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Διατί τοῦτο;

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Πῶς δὲν τὸν παρετηρήσατε;

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Βεβαίως, ἑκατοντάκις.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Διότι ἔχει τὰς ὀφρὺς ἠνωμένας, σημεῖον ἀγρίας ζηλοτυπίας.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Ἄ! δά! (Σκεπτομένη). Αἶ, καλὰ! δὲν θὰ δόσω αὐτῷ ἀφορμὴν νὰ ἔχη τοιαύτην, ἰδοὺ τὸ πᾶν.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Δὲν πρόκειται περὶ τούτου, κυρία, ὅταν τις εἶνε ζηλότυπος εἶνε καὶ ἀνευ λόγου.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Ἄλλ' οὐχί μοὶ ἀρέσκει τοῦναντίον νὰ ζῶ στηριζομένη ἐπὶ ξίφους, τοῦτο σημαίνει κάτι τι· ἔχει τις προστασίαν.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Κυρία, προκειμένου περὶ ξίφους, τὸ κάλλιστον εἶνε τὸ ξίφος πατρός!

Κυρία δὲ Μασσεπέν, (ἀνυπόμονος). — Ἄ! εἰσθε βλέπω κατὰ τοῦ γάμου.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Ἦκιστα. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι πρέπει τις νὰ ρίψῃ ὅλα κάτω εἰς τὸ παιγνίδιον του. Ἴδωμεν, ἄς ἐξετάσωμεν. Ἐχετε πολλὰ προσόντα· εἰσθε ὥραια... πλουσία, εὐφυῆς, φαιδρά, ἀφελῆς...

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Ναι, ἀλλ' ἄς προγευθῶμεν, λέγετε πολλά...

Ὁ ὑπηρετὴς φέρει τὸ καλάθιον τοῦ προγεύματος, καθ' ὃν χρόνον ἡ ἀμαξοστοιχία σταθεμεῖ εἰς Villeneuve-Saint-Georges. Ὁ κ. Τουπινύ παραθέτει τὰς παροψίδας καὶ ὑπηρετεῖ τὴν κυρίαν δὲ Μασσεπέν.

Κυρία δὲ Μασσεπέν, (τρώουσα). — Πρέπει πολὺ νὰ ἡσχολήθητε μὲ κυρίας, ἵνα ἔχετε σκευὴ τραπεζῆς τοσοῦτον κομψά· δὲν θὰ μὲ κάμετε νὰ πιστεύσω ὅτι μόνον δι' ὑμᾶς πάντα ταῦτα εἶνε οὕτω γεγλυμμένα καὶ ἐπικεχρυσωμένα.

Κύριος δὲ Τουπινύ. — Κυρία, δὲν εἶμαι καλός, εἰμὴ διὰ τοῦτο καὶ μόνον.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Αἶ! αἶ!... τοῦτο εἶνε ὅ,τι μάλλον δύναται τις νὰ ποθήσῃ. Ἄνῃρ ἀσχολούμενος πάντοτε περὶ σοῦ· τοῦτο εἶνε θαυμάσιον. Ἄλλ' ἐπίστευον ὅτι εὐκολώτερον ἢδύνατό τις νὰ εὕρῃ γυναῖκα ἀσχολουμένην νὰ ἀρέσῃ εἰς ἀνδρας, ἢ ἀνδρα...

Κύριος δὲ Τουπινύ, (διακόπτων). — Τοῦτο εἶνε πλάγη. Ἡ φύσις τῶν γυναικῶν ὀλιγώτερον συναῖδει πρὸς τὴν ἀποκλειστικότητα. Οἱ ἔρωτές των εἶνε ἀσθενεῖς καὶ εὐμετάβλητοι ὡς αὐταί... Οἴμοι!...

Ἡ κυρία δὲ Μασσεπέν, ἣτις εὐρίσκει ὅτι ὁ κύριος Τουπινύ δὲν ἔχει πολλὴν ὄρεξιν, ὁμιλεῖ περὶ τοπειῶν, ἵνα μὴ ὁμιλήσῃ περὶ ἔρωτος. Ἄλλ' ἐκεῖνος τὴν ἐπαναγάγῃ εἰς τὸ προκειμένον.

— Μὲ κάμετε πολὺ νὰ λυποῦμαι, κυρία, ὅτι ἔζησα κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους χρόνους ἐν τῇ μονῳσει, διότι θὰ εἶχον τὴν τιμὴν νὰ σὰς συναντήσω ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τίς εἰξέυρει! Θὰ μοὶ ἐκεντάτε ἴσως τὴν ἐπιθυμίαν νὰ εἰσέλθω ἐν αὐτῷ.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Διανοούμην ἀκριβῶς ὅτι θὰ μοὶ ἦτο πολὺ εὐάρεστον νὰ σὰς βλέπω ἐν αὐτῇ (Πίπτει εἰς διαλογισμοῦς).

Ἡ γραμμὴ σταματᾷ. Ὁ κόμης de la Passerelle εἰσπηδᾷ εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ σταθμοῦ. Ἡ κυρία δὲ Μασσεπέν ἀφίνει αὐτὸν νὰ ζητᾷ, εἶτα ἀποφασίζει τέλος νὰ τῇ ποιήσῃ σημεῖον διὰ τῆς χειρὸς ὅπως ἔλθῃ καὶ τὴν χαιρετίσῃ. Φιλικοὶ τινες λόγοι ἀνταλλάσσονται, καὶ δοθείσης συνεντεύξεως διὰ τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ μέγαρον Loirette, ἡ γραμμὴ ἀναχωρεῖ.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Αἱ λοιπὸν ! Οὗτος εὕρισκει χάριν ἐνώπιον ὑμῶν ;

Κύριος δὲ Τουρινύ. — Κυρία, συγχωρήσατε νὰ σὰς εἶπω ὅτι μὲ περιπαίζετε.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Τί σημαίνει τοῦτο ;
Κύριος δὲ Τουρινύ. — Ὁ κύριος de la Passerelle δύναται νὰ εἶνε εὐγενέστατος, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι οὐδέποτε ἐσκέφθητε νὰ τὸν νυμφευθῆτε.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Κύριε, καταχρᾶσθε ὀλίγον τῆς ἐλευθερίας, ἣν σὰς ἔδωκα.

Κύριος δὲ Τουρινύ. — Ὡ ! μὴ μὲ ἀπελπίζετε ὀργιζομένη. Ἐν ὀλίγοις ἰδοὺ ἡ ἐντύπωσίς μου ὅσον ὑμεῖς εἴσθε λεπτή. ἀξιολατρεύτως διακεκριμένη, εὐγενής, εὐφυής, τόσον ὁ ἐξαιρετικὸς οὗτος κτηματίας εἶνε κοινός, βαρὺς, παχὺς.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Εἶνε ἴσως ὁ μᾶλλον ἀγαπῶν με.

Κύριος δὲ Τουρινύ. — Θὰ ἀποθάνετε μὲ τοιαύτην ἀγάπην, κυρία ;

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Ἀλλὰ τέλος, καθ' ὑμᾶς, αἱ ἐκλογαὶ μου εἶνε ἀνάξιαι.

Κύριος δὲ Τουρινύ. — Συγγνώμην ἄς εἰμεθα εἰλικρινεῖς, δὲν εἶνε ἐκλογαί, εὐτυχῶς εἶνε κατάλογος δειγμάτων.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Ἀλλὰ τέλος, κύριε, μοὶ λέγετε καλῶς ὅτι δὲν μοὶ ἀρμόζει, ἀλλὰ δὲν μοὶ λέγετε καὶ τί μοὶ ἀρμόζει.

Κύριος δὲ Τουρινύ. — Ἀνὴρ, ἔχων πεῖραν φύσεως ὡς τῆς ὑμετέρας καὶ ὅστις νὰ μὴ ἀσχολῆται, εἰμὴ πῶς νὰ σὰς φαίνεται ἀρεστός, νὰ ζῆ καὶ νὰ ἀποθάνῃ χάριν ὑμῶν...

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Καλὴ τί λέγετε ; Βεβαιοῦσι τοῦναντίον, ὅτι πρέπει τις νὰ ἀποφεύγῃ τοὺς ἀνδρας, οἵτινες οὐδὲν ἔχουσι νὰ ἀσχολοῦνται.

Κύριος δὲ Τουρινύ. — Οὐδὲν ἔχουσι νὰ ἀσχολοῦνται ! Στοιχηματίζω ὅτι μὲ ὑμᾶς, μὲ τὸ εὐμετάβλητον, μὲ τὰς φαντασίας δὲν θὰ ἔχη στιγμὴν ἀναπαύσεως.

Κυρία δὲ Μασσεπέν, (ἐπανευχομένη εἰς τοὺς μνηστήρας τῆς, ὅπως ἀλλάξῃ τὴν σειρὰν τῶν ἰδεῶν τοῦ κυρίου Τουρινύ). — Ἡ ὀκνηρία εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ μόνον ἐλάττωμα τοῦ Collart Ἀπειλεῖ ὅτι θὰ καταλίπῃ τὴν διπλωματίαν.

Κύριος δὲ Τουρινύ. — Ὅποιον τραῦμα καταστροφῆς διὰ τὴν Γαλλίαν !

Κυρία δὲ Μασσεπέν, (παρατηροῦσα ἀσκαρδαμυκτὴν τοῦ κυρίου Τουρινύ). — Φαίνεται ὅτι ἀνελάβετε τὴν φροντίδα νὰ διαβάλλετε τοὺς μνηστήρας μου τοῦτο εἶνε κακόν, κύριε, κάκιστον ὁ πατήρ μου ἐπαναπαύεται ἐπὶ τῆς ὑποσχέσεώς μου καὶ ἔχουσι καθήκον οἱ συμπαθοῦντες πρὸς ἐμέ, νὰ μὲ βοηθήσωσιν ὅπως τὴν ἐκπληρώσω.

Κύριος δὲ Τουρινύ. — Εἶχον ἄδικον, τὸ ὁμολογῶ, νὰ ὁμιλήσω περὶ τοῦ κυρίου Collart, πρὶν τὸν ἶδω... (Ἀποσύρεται εἰς τὴν γωνίαν του).

Κυρία δὲ Μασσεπέν, (μειδιῶσα). — Ὑπομονή, φθάνομεν... Ἐμπρός, ἀνευ μνησικακίας. Μὲ πύρατε ζωηρὰν, δὲν ἔχει οὕτως ; ἀλλ' ὑμεῖς δὲν μὲ βοηθήτε ποσῶς εἰς τὸ νὰ νυμφευθῶ... Ἐγὼ ἤλπίζον ὀλίγον εἰς ὑμᾶς... Ἐφάνητε τόσον καλός, τόσον ἀξιγάπητος εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ταξιδίου ἔσυνειθίσα τόσον καλῶς εἰς τὴν διδασχὴν σας... (Βραδύνοσα) Μήπως εἶνε ἤδη ἐκεῖ ; Ναι, τῇ ἀληθείᾳ.

Ἴδου αὐτός, ὁ τρίτος μου μνηστήρ, εἶνε πράγματι κομψός, δὲν δύναται τις νὰ φέρῃ ἀντίρρησην...

Κύριος δὲ Τουρινύ. — Ποῦ εἶνε ; ποῦ εἶνε ;

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Ἐκεῖ. Φέρει ἐνδυμασίαν λιλά, ἔχουσαν λευκὰς ραβδώσεις. Μικρὸν πῖλον μετὰ γύρου ἀλλὰ μουαρέ, ἀνθος ἀγροῦ εἰς τὴν κομβιοδόχην καὶ λευκὸν ἀλεξήλιον. Εἶνε σαξωνικὴ πορσελάνη ὁ νέος οὗτος ἔστε δίκαιος, καὶ φέρει προσέτι πάντοτε χειρίδας, ὡς ἂν μέλλῃ νὰ χορεύσῃ.

Ὁ Collart de Graminés, ρίπτεται ἐπὶ τοῦ ὑποποδίου. Ἐπέρχεται συνδιάλεξις ὀλίγον ἄτονος. Ὁ κ. Graminés, ὃν ὁ ἥλιος στενοχωρεῖ, τὴν συντομεύει ἀποχαιρετίζων τὴν κυρίαν δὲ Μασσεπέν καὶ ἀπέρχεται πρὶν ἔτι κινήθῃ ἡ ἀμαξοστοιχία. Ζητεῖ τὴν ἀδειαν νὰ παρουσιασθῇ τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ μέγαρον Loirette ἤδη σπεύδει πρὸς τὸ ἰδικόν του ὅπως κατακλιθῇ, καὶ τὴν πρωτὰν τῆς ἐπαύριον ἀναχωρεῖ διὰ τὸ Loirette, καὶ ἐλπίζει νὰ μὴ τὸ ἔγκαταλείψῃ πλέον.

Ὅταν ἡ γραμμὴ ἐπανελάθε τὴν πορείαν τῆς, ὁ κ. δὲ Τουρινύ ἀφίεται εἰς εἰλικρινεστάτην ἰλαρότητα, ἥς ἐν τέλει συμμετέχει ἡ κυρία δὲ Μασσεπέν.

Κύριος δὲ Τουρινύ. — Ὡς πρὸς αὐτὸν ἐπιτρέψατέ μοι νὰ γελάσω !

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Εὕρισκετε ὅτι ἔχει ὕψος χορευτοῦ τοῦ Μελοδράματος, δὲν ἔχει οὕτω ;

Κύριος δὲ Τουρινύ. — Ὡ ! τὴν ἐνδυμασίαν δύναται τις νὰ τὴν ἀλλάξῃ ; ἀλλ' ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀλλάξῃ εἶνε ὅτι ὁ νεανίας οὗτος δὲν θὰ ἀγαπήσῃ ποτὲ ἄλλον τοῦ ἐχυτοῦ του εἰσθε βεβαία ! Ἐπὶ τρία δευτερόλεπτα ἐπὶ τῆς ἀναβάθρας ὁμίλει περὶ τοῦ ἡλίου, ὅστις τὸν ἠνώχλει, περὶ τῆς ἡμικρανίας του, περὶ τοῦ μεγάρου του, περὶ τοῦ ταξιδίου του αὐρίου πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ πατρὸς σας. Τὸ σαξωνικὸν ἀγαλμάτιον τοῦτο, κυρία, εἶνε τρομακτικῆς ἠλιθιότητος.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Ἐχετε ἴσως δίκαιον, εἶνε μάταιος. Δὲν θὰ σκέπτομαι πλέον ἢ τὸν λοχαγὸν Prestige πρῶτον, τὸν προτιμᾶτε δὲν ἔχει οὕτω ;

Κύριος δὲ Τουρινύ. — Ποσῶς.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Τότε τὸν κόμητα de la Passerelle ;

Κύριος δὲ Τουρινύ. — Κυρία, θὰ εἶνε κακὴ πρᾶξις, ἂν φυλαξῶ ἔνοχον σιωπῆν. Οἱ μνηστήρες οὗτοι εἶνε ἀνάρμοστοι (σοβαρῶς). Ἐὰν ἀκόμη ἦσαν παραδεκτοὶ θὰ σὰς συνεβούλευον νὰ μὴ ἐκλέξετε μηδένα ἐξ αὐτῶν.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Διατί ;

Κύριος δὲ Τουρινύ. — Διότι ἔχω ἄλλον τινὰ νὰ σὰς συστήσω.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Ἐν τῇ ἀμαξοστοιχίᾳ ;

Κύριος δὲ Τουρινύ. — Ἐν τῇ ἀμαξοστοιχίᾳ. Τριάκοντα καὶ... τινων ἐτῶν, ἑκατὸν εἰκοσι χιλιάδας λίθρας εἰσόδημα... Συγγνώμην διὰ τὴν εὐτέλειαν ταύτην, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν εἶπω... καί... κυρία, ἀνδρα, ὅστις σὰς λατρεύει, διότι ἀνεχώρει σήμερον διὰ τὰς γαίας του καὶ τὴν μισανθρωπίαν, ἐζήτηε μίαν ἔρημον νῆσον καὶ εὕρισκεται ἤδη μὲ ἰδέας ὅλως διαφόρους, χάρις εἰς τὴν εἰλικρινεῖαν σας.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Ἐννόησα. Εἰσθε ὑμεῖς ! Αἱ λοιπὸν...

Κύριος δὲ Τουρινύ, (λίαν ἀνήσυχος). — Λοιπὸν...

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Θὰ σὰς παρουσιάσω αὐρίον εἰς τὸ μέγαρον Loirette. Ὁ πατήρ μου θὰ εἶπῃ πάλιν ὅτι κάμνω τὰ πάντα ὅπως οὐδεὶς ἄλλος, ὅτι πάντοτε... πετῶ !

Κύριος δὲ Τουρινύ, (ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρά της). — Θὰ ἀποκριθῶ ὅτι θὰ εἰμεθα δύο ἤδη ὅπως σὰς συλλαμβάνομεν.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ Α. Ζ.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Καλόν εἶναι νὰ μὴ κατακλίνηται τις τὸ ἐσπέρας ἀμέσως μετὰ τὸ δεῖπνον, διότι τοῦτο καθιστᾷ τὴν πέψιν δυσχερῆ καὶ τὸν ὕπνον τεταραγμένον. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ ὁ μετὰ τὸ γεῦμα ὕπνος τὴν μεσημβρίαν εἶναι ἐπιβλαβής. Σημειωτέον πρὸς τούτους, ὅτι δέον ν' ἀποφεύγη τις ν' ἀποκοιμᾶται παρὰ τὴν ἐστίαν· πολλοὶ γέροντες ἀπέθανον οὕτως ἐξ ἀποπληξίας.

Ὅπως ἡ πεῖνα εἰδοποιῇ τὸν ἄνθρωπον περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς λήψεως τροφῶν, οὕτω καὶ ἡ δίψα ἀγγέλλει τὴν ἀνάγκην λήψεως ὕδατος. Χρειαζεται δὲ τὸ ὕδωρ ἀφ' ἑνὸς μὲν πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν ἀπωλειῶν τοῦ ὀργανισμοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸς εὐχερεστέραν πέψιν τῶν στερεῶν τροφῶν.

Εἰς τὸν ὀργανισμὸν πρέπει νὰ παρέχωμεν τὴν ἀναγκαίαν ποσότητα ὑγρῶν, ἐπ' οὐδενὶ ὅμως λόγῳ πρέπει ὑπερβολικὴν χρῆσιν αὐτῶν νὰ ποιῶμεθα, καθόσον καὶ ἐργα-

σίαν μείζονα παρέχομεν οὕτω τῷ στομάχῳ, καὶ ὁ γαστρικὸς χυμὸς ἀραιούται, καθιστάμενος ἦτον κατάλληλος εἰς τὴν πέψιν.

Κατὰ γενικὸν λοιπὸν κανόνα ὁ ἄνθρωπος πρέπει μετρίαν νὰ ποιῆται χρῆσιν τοῦ ὕδατος καὶ διαρκούντος ἐτι τοῦ γεύματος. Τὸ ποσὸν ὅμως τοῦ πινομένου ὕδατος ἐξαρτᾶται ἐκ τινῶν ἰδιαζόντων αἰτιῶν, ἰδίᾳ δὲ τῆς ἡλικίας, τῆς ἕξεως καὶ τοῦ κλίματος. Τὰ παιδιὰ πίνουσι πλείοτερον τῶν προσήβων, καίτοι παρὰ τοῖς τελευταίοις τούτοις ἢ ἐν τῇ οἰκονομίᾳ κατανάλωσις εἶναι μείζων, ἐπομένως δὲ συχνοτάτῃ ἢ ἀνάγκῃ τῆς ἀναπληρώσεως τῆς ἀπωλείας. Μεγάλην ἐπιρροὴν ἔχει ἐπίσης ἡ ἕξις, ἥτις καθίσταται λίαν ἐπιβλαβὴς προκαλοῦσα τὴν ὑπερβολὴν. Τέλος, τὸ κλίμα ἔχει μεγάλην σημάσιαν· ὅσα ἀφθονωτέρα ἢ ἐκκρισις τοῦ δέματος, ὅσα ἀφθονωτέρα ἢ ἐκκρισις τοῦ ἰδρώτος, τόσῳ πλείοτερον ὕδωρ χρειάζεται νὰ πίνη ὁ ἄνθρωπος.

Dr

Τὰ ἐξῆς βιβλία πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν ὁδῷ Προαστείου, ἀριθ. 10 :

Ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ Φωτάκου, πρώτου ὑπασπιστοῦ τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη	δρ. λ. 1.—	Γυναῖκες, Χαρτιά καὶ Κρασί, μυθιστορία Πῶλ-δὲ-Κώκ, μετάφρασις Κλ. Ραμπαγᾶ	ρ. λ. 80	Ἡ Τέρψις τῶν Παίδων ὑπὸ Αἰκατερίνης Λασκαρίδου	δρ. λ. 4.75
Ἀπομνημονεύματα ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκῶ	—60	Γανδῖνο, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ Γῆ τῆς Δουλείας, μυθιστορία Ε. Στάνλεϋ	4.—	Ἡ Ὠραία Παρισιανή, μυθιστορία τῆς Κομήσεως Δίε	—60
Ἀσπασία, μυθιστορία Ρ. Χαμερλιγγίου μετὰ 50 λαμπρῶν εἰκόνων	48.—	Γρόλος τοῦ Μύλου, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ	4.—	Ἡ Ἐκθετος τοῦ Ὀρφανοτροφείου τῆς Ἁγίας Μαρίας, δράμα Π. Γιακομέττη, εἰς πράξεις 3	4.—
Ἄνθρ καὶ Γυνή ὑπὸ Μ. Ἀμπλετ	—60	Διαβολογιστὸς, μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ μετὰ πλείστων εἰκόνων	6.—	Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου, λυρική συλλογὴ ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου	—60
Ἄπαντα τὰ Φιλολογικὰ Α. Ρ. Ραγκαβῆ, τόμοι 19	400.—	Διαβολοσίμων, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ	4.40	Ἡ Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς καὶ ἡ Πριγκίπισσα Σοφία, ἐκ τοῦ γαλλικοῦ	1.20
Ἀσκάνιος, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ τόμοι 7	6.—	Δὸν Κιχώτης, μετὰ εἰκόνων, μυθιστορία Θεβραντές, μετάφρασις Ἰσθ. Ι. Σκυλίτση	3.50	Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ὑπὸ Κωνσταντίνου Παπαρρηγοπούλου τόμοι 5	35.—
Ἀφρικὴ ἢ Πέντε ἐν ἀεροστάτῳ ἐξοδημαδες, μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν, μετὰ εἰκόνων	2.—	Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ, μυθιστορία Στεφάνου Ξένου, μετὰ προσθήκης τῆς Καταστροφῆς τῶν Γενιτσάρων τόμοι 2	4.—	Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ Σπυρίδωνος Τρικοῦπη τόμοι 4	40.—
Ἀδελφοῦλα, μυθιστορία Ἐκτορος Μαλώ, τόμοι 2	4.50	Δράματα Παρισίων, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ	2.50	Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ Σπυρίδ. Λάμπρου ἐκδομένη κατὰ φυλλάδια, τιμώμενα ἕκαστον	4.—
Ἀττικαὶ Νύκτες: Δράματα καὶ Ποιήσεις ὑπὸ Σπ. Βασιλειάδου	4.50	Διηγήματα ὑπὸ Λάμπρου Ἐνουᾶλη	3.50	Ἱστορία τῆς Ζακύνθου (ὀλόκληρος ἢ σειρὰ) ὑπὸ Παναγιώτου Χιώτου	70.—
Ἀντινῖνα, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμᾶ, υἱοῦ	2.—	καὶ Μυθοπλαστία ὑπὸ Δ. Πανταζῆ	4.—	Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ Καρόλου Βαρθόλδη Μενδελσῶνος, μετάφρασις Ἀγγέλου Βλάχου	12.—
Ἄνυμφος Μήτηρ καὶ τὸ Τέκνον τοῦ Ἐρσοτοῦ, μυθιστορία Α. Ματτέϋ τόμοι 2	3.—	ὕπὸ Γεωργίου Βαλαβάνη	—50	Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ Φ. Πουκεβίλ, μετὰ πλείστων εἰκόνων	40.—
Ἀπολωσθεῖς Παράδεισος, μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ μετὰ πλείστων εἰκόνων	6.—	Δύο Δίκνα, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ, τόμοι 4	4.50	Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ὑπὸ Γ. Δ. Λαμπίση	2.30
Ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου, μυθιστορία Γρ. Δ. Ξενοπούλου	2.—	Δεκαήμερος Βοκακίου, τόμοι 5	3.50	Ἱστορία τοῦ Γαλλογερομανικοῦ Πολέμου (1870—1871 μετὰ εἰκόνων	2.20
Ἀπόλογοι, διηγήματα Χ. Α. Ἄνδρσεν	—80	Διδασκάλισσα, μυθιστορία Εὐγενίου Σῆη	2.—	Ἱστορία τῆς Μεγάλης Βρετανίας ὑπὸ Γ. Δ. Λαμπίση, τόμοι 4	8.—
Ἀτυχὴς Γεώργιος, μυθιστορία πρωτότυπος	—60	Εκοσιπενταετής Ἑλλην Πλοίαρχος ὑπὸ Στεφάνου Ξένου	—80	Ἱστορία τῆς Γυναικὸς ὑπὸ Καλλιρῆς Παρρέν, ἐκδομένη κατὰ φυλλάδια, τιμώμενα ἕκαστον	4.—
Ἄγνωστος Βελεβίλλης, μυθιστορία Πέτρου Ζακόν	4.50	Ἐκστρατεία μας εἰς τὴν Σελήνην ὑπὸ Δ. Καλαποθάκη	4.—	Ἱστορία τῆς Μουσικῆς, μετάφρασις Ἀθηνᾶς Σερεμέτη, μετὰ εἰκόνων	40.—
Ἀναμνήσεις Ἐμμας, ὑπὸ Π. Μαντεγάτσα	4.50	Ἐρυθρὰ Κηλὶς, μυθιστορία Παύλου Φεβᾶλ	4.50	Ἱστορία ἑνὸς θεμενωτός, μυθιστορία Ε. Κράνης	4.—
Ἀδικηθεὶς Ρογῆρος, μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, τόμοι 2	2.—	Ἐρυθροὶ Προσωπιδόφροι, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ, τόμοι 2	4.—	Ἱππότης Μάτος, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ	2.—
Ἄνθος τῆς Ἀλόης καὶ τὸ Φρούριον τοῦ Καρρού, μυθιστορία Α. Σμίθ, τόμοι 2	2.—	Ἐρυθρὰ Διαθήκη, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ, τόμοι 4	4.—	Ἱππότης Ἰωάννης ὑπὸ Ἀλεξ. Κατακουζηνοῦ	—50
Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες, μυθιστορία Κοτσύλλου Μενδές	4.40	Εὐρύαλος ὑπὸ Σπ. Παγανέλλη	4.—	Ἱατρός Ραμῶ, μυθιστορία Γεωργίου Ὀνέ	2.50
Ἀνθολογία Κωνσταντινίδου δεδεμένη	2.—	Ἐκατομύρια τοῦ Ἰωρμεῖα, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ, τόμοι 3	5.—	Καμπούρες τῶν Παρισίων, μυθιστορία Πῶλ-δὲ-Κώκ	4.—
Ἄνθολογία Κωνσταντινίδου δεδεμένη	1.50	Ἡ Κόρη τῆς Μαργαρίτας, μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, τόμοι 6	6.—		
Ἄνθολογία Κωνσταντινίδου δεδεμένη	4.80	Ἡμερολόγιον Ἀπόρου Νέου, μυθιστορία Ὀκταβίου Φεγιέ	1.20		
Ἀμάραντα ὑπὸ Γεωργίου Δροσίνης (Πρωτὰ Ὀνειρα. — Ἀγάπη. — Ἀντίλαλος. — Στὰ ξένα)	2.50	Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων, μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγκῶ, μετάφρασις Ι. Καρασοῦσα, τόμοι 2	2.—		
Βοήθει· σουτὸν ὑπὸ Σαμουὴλ Σμάιλς Γεωργικὰ ὑπὸ Ραϊνῶδου Δημητριάδου	2.50	Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, μυθιστορία Στεφάνου Ξένου, τόμοι 2	4.—		
Γοῦξ Μάνεργκ, μυθιστορία Οὐάλλτερ Σκῶτ	4.50				

ΣΗΜ. Σὺν τῇ ἀποστολῇ τοῦ ἀντιτίμου ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι, οἱ μὲν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν 10 %, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ 20 %, ἐπὶ πλέον ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν βιβλίων διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Εἰς τοὺς ἀγοράζοντας βιβλία ἄνω τῶν 20 δρ. γίνεται ἔκπτωσης 10 %. Τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἀποστέλλει ἀσφαλῶς οἰονδήποτε βιβλίον ἤθελε ζητήσει τις, ἀνευ οὐδεμιᾶς προμηθείας, ἐγγράφου δὲ καὶ συνδρομητῆς εἰς οἰονδήποτε ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις περιοδικὸν ἢ ἐφημερίδα — Οὐδεμία παραγγελία ἐκτελεῖται ἀν' ἔν συνδρομητῆς ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.